

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Mei 1987
87ste jaargang
Nummer 5

Mei 1987
87ste jaargang
Nummer 5

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore, Derek A. Cuthbert

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines:

Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteurs: David Mitchell, Jan Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

**Vertaling, nieuwsredactie
en administratie:**

Henri J. A. Tenhof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1987 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Nederland: f 25,30
België: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 28,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan
en wordt automatisch verlengd, tenzij twee
maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd.
Opgave van een nieuw abonnement te richten aan
de administratie; wacht met betalen tot u een
acceptatie ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 0573 DU

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave
van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften
„Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 Uw Goliat ontmoeten, *President Thomas S. Monson*
- 7 Huisbezoekboodschap –
Het huishouden: een kans voor iedere vrouw
- 8 Julie Jacobs: een helder licht in Nederland, *Ruth Harris Swaner*
- 10 Ouderling Boyd K. Packer: discipel van de Meester-Leraar,
Don L. Searle
- 16 Vraag en antwoord: misbruikte en mishandelde kinderen,
Carlfred Broderick
- 18 De heiligen in Zuid-Afrika, *Marjorie E. Woods*
- 24 Gedachten over de avondmaalsgebeden, *John S. Tanner*
- 29 Abby Ruth, *Debra Huggings Baird*

VOOR TIENERS EN TWENS

- 33 Terug in de kudde *Ouderling Hartman Rector jr.*
- 36 We bidden voor je *Kirsten Christensen*
- 38 Eén op de 750 miljoen: De jeugd van de kerk in India, *Betty Hale*
- 41 Het kind, de jongen, de man die weinig mensen kennen,
Ouderling Bruce R. McConkie
- 45 Creativiteit en de heilige der laatste dagen, *Crawford Gates*

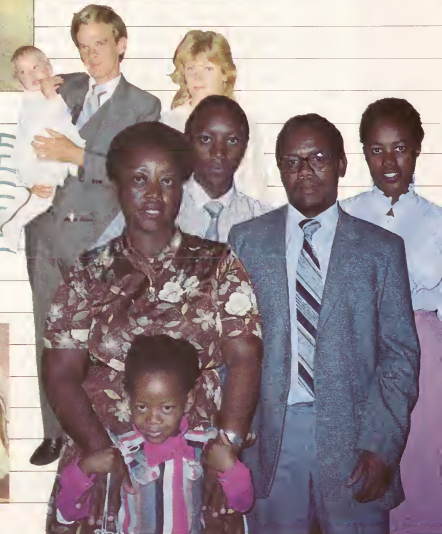
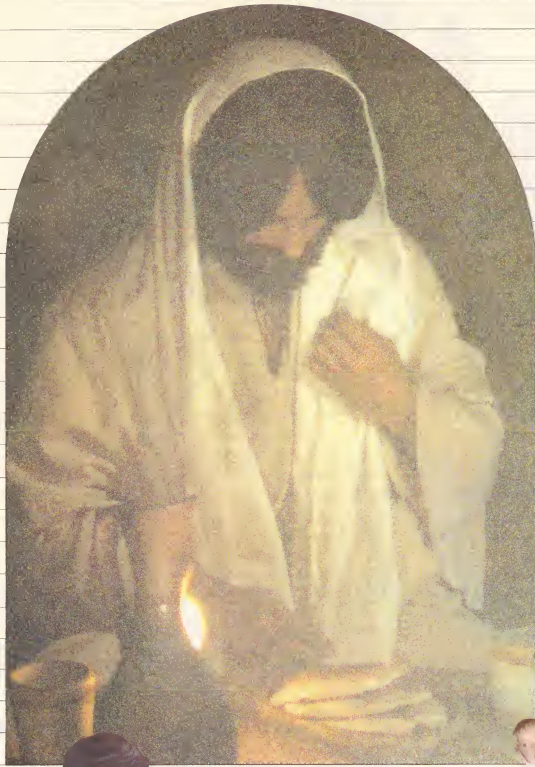
Kinderster

- 2 De martelaar Stefanus
- 4 De wollen deken, *Greg Larson*
- 7 Zoek de boeken, *JennaVee Allgrunn*
- 7 Van stip naar stip, *Howard Boughner*
- 8 Verborgen voorwerpen, *Mick Reasor*

Op de omslag:

Weiland in een dal in de
Drakensbergen van Zuid-Afrika.
Foto met toestemming van
South African Tourism Board.
(Zie De heiligen in
Zuid-Afrika in deze uitgave.)

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

UW GOLIAT ONTMOETEN

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Van alle veldslagen die door de eeuwen heen in het Heilige Land zijn geleverd, is er niet een bekender dan de veldslag die in het jaar 1063 v. Chr. werd uitgevochten in het Terebintendal (1 Sam. 17:2). Aan de ene zijde op een berghelling stonden de gevreesde legers van de Filistijnen in slagorde opgesteld om door te stoten naar het hart van Juda en het Jordaandal. Aan de andere zijde van het dal had koning Saul zijn legers positie laten kiezen.

Historici zeggen, dat de strijdmachten elkaar in aantal en vaardigheid niet veel ontliepen. De Filistijnen hadden evenwel hun onschatbare kennis van het vervaardigen van ontzagwekkende ijzeren wapens geheim weten te houden. Het doffe gedreun van mokers op de aambeelden en de kringelende rook uit de roodgloeiende ovens moeten de legers van Saul met angst en beven hebben vervuld, want zelfs een beginneling wist, dat een ijzeren wapen vervuit te verkiezen was boven een koperen.

Zoals wel vaker het geval was, als legers tegenover elkaar stonden opgesteld, daagden kampvechters de stoersten onder de tegenpartij uit voor een tweegevecht.

Dit soort gevechten was niet vreemd voor die tijd; en bij meer dan een gelegenheid, vooral in de tijd dat Simson richter was, waren veldslagen beslecht door een enkel tweegevecht.

Een reus van een man

Wat Israël betrof, was de situatie nu echter omgekeerd. Dit keer was het een Filistijn die alle anderen durfde uit te dagen: Goliat, uit Gat, onomstotelijk een reus van een man. Uit oude verslagen leren we dat deze Goliat drie meter lang was. Hij droeg een geschubd pantser (vers 5). En de schacht van zijn lans was zo zwaar, dat het een volwassen man, die het probeerde op te tillen, deed wankelen. Zijn schild was het grootste, dat ooit gezien was en zijn zwaard was afschrikwekkend.

Deze kampvechter van de Filistijnen (zie vers 4) trad naar voren en riep de legers van Israël toe: „Waarom trekt gij uit om u in slagorde te scharen? Ben ik geen Filistijn, en zijt gij geen knechten van Saul? Kiest u een man, en laat hij naar mij toe komen“ (1 Sam. 17:8).

Zijn uitdaging bestond hierin, dat mocht hij verslagen worden door een Israëlitische strijder, alle Filistijnen zich zouden onderwerpen aan de Israëlieten. Won hij echter, dan werden de Israëlieten de slaven van de Filistijnen. Goliat brulde: „Ik tart heden de slagorden van Israël: geeft mij een man, dat wij samen strijden“ (vers 10).

Veertig dagen lang brulde hij dezelfde uitdaging, maar de mannen van Israël, bang als ze waren, moesten het antwoord schuldig blijven, „zij sloegen voor hem op de vlucht en vreesden zeer“ (vers 24).

„Uw knecht zal gaan“

Er was echter iemand die niet stond te trillen als een rietje en die niet bevreesd wegrende. Veeleer stak hij Israëls soldaten een hart onder de riem met zijn door-dringende vraag die ook een berisping inhield: „Is dit soms niet belangrijk? . . . We moeten om die Filistijn de moed niet verliezen. Ik zal met hem het gevecht aangaan.“ (1 Sam. 17:29, 32; Groot nieuws Bijbel.) David, de herdersjongen, had gesproken. Maar hij sprak niet alleen als herdersjongen. De handen van de profeet Samuël hadden op zijn hoofd gerust en hem gezalfd; en de Geest des Heren rustte op hem.

Saul zei tegen David: „Gij zult met deze Filistijn de strijd niet kunnen aanbinden, want jij zijt nog jong en hij is een krijgsman van zijn jeugd aan“ (vers 33). Maar David zette door; hij trok de wapenrusting van Saul aan en bereidde zich voor op zijn gevecht met de reus. In het besef, dat de wapenrusting zijn bewegingsvrijheid verminderde, trok David deze echter weer uit. In plaats daarvan nam hij zijn herdersstaf, zocht vijf gladde stenen uit een nabijgelegen beekbedding, deed deze in zijn tas en met zijn slinger in zijn hand trad hij de Filistijn tegemoet (zie vers 40).

De uitroep van Goliath onthulde dat hij in zijn eer gekrenkt was: „Ben ik een hond, dat gij met een stok op mij afkomt? . . . Kom maar eens hier, dan zal ik uw vlees aan het gevogelte des hemels en aan het gedierte des velds geven“ (de verzen 43–44).

In de naam des Heren

David antwoordde: „Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here der heerscharen, de God der slagorden van Israël, die gij getart hebt.

„Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren . . . opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft, en deze gehele menigte wete, dat de Here niet verlost door zwaard en speer. Want de strijd is des Heren en Hij geeft u in onze macht.

„Toen de Filistijn tot de aanval overging en al nader kwam, David tegemoet, haastte David zich en snelde op de slagorde toe, de Filistijn tegemoet, stak zijn hand in de tas, nam er een steen uit, slingerde die weg en trof de Filistijn tegen zijn voorhoofd, zodat de steen in zijn voorhoofd drong, en hij voorover ter aarde viel.

„Zo overwon David de Filistijn met een slinger en een steen; hij versloeg de Filistijn en doodde hem“ (de verzen 45–50).

De strijd was gestreden. De overwinning was behaald. David groeide uit tot een nationale held, zijn bestemming bezegeld.

Bij sommigen leeft David als herdersjongen voort in de gedachten, geroepen door de Heer bij monde van de profeet Samuël. Anderen denken aan hem als een machtige strijder, want vermeldt het verslag niet het lied van vrouwen die hem in bewondering toezongen: „Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden?“ (1 Sam. 18:7.) Of misschien als de geïnspireerde dichter, of als één van Israëls grootste koningen. Anderen zullen zich herinneren, dat hij het was die de wetten van God overtrad en Batsaba, die aan een andere behoorde, als vrouw nam. Hij zorgde er zelfs voor dat Uria omkwam in de strijd (zie 2 Sam. 11). Ik denk graag aan David als de rechtvaardige jongen die de moed en het geloof had, toen alle anderen weifelend, een ongelijke strijd aan te gaan en de naam van Israël van blaam te zuiveren door die reus, Goliath, uit Gat, het hoofd te bieden.

Hebben wij het hoofd te bieden aan een Goliath?

We doen er goed aan zorgvuldig ons eigen leven onder de loep te nemen en onze moed, ons geloof te beoordelen. Is er een Goliath in uw leven? Is er een in mijn leven? Staat hij tussen u en het door u verlangde geluk? Uw Goliath zal geen zwaard dragen, hij zal u niet in het openbaar beledigen en u, waar iedereen bijstaat, dwingen tot het nemen van een beslissing. Hij is ook geen drie meter lang, maar zijn verschijning is evenzeer ontzagwekkend, en zijn stille uitdaging brengt u wellicht in verlegenheid of doet u beschaamd staan.

De Goliath van een man kan bestaan uit de wurg-greep van een sigaret of misschien een onlesbare dorst naar alcohol. Voor een ander kan Goliath de vorm aannemen van een scherpe tong of misschien zelfzucht, welke haar ertoe leidt de armen en noodduftigen te verwerpen. Afgunst, hebzucht, angst, luiheid, twijfel, ontucht, hoogmoed, wellust, zelfzucht, ontmoediging – alle kunnen ze Goliaths zijn in ons leven.

De kolos in uw leven zal niet in omvang of kracht afnemen door vergeefs te hopen, te wensen of af te

De koers, die wij behoren te volgen, lijkt bij tijd en wijle onmogelijk, onhaalbaar en hopeloos. Maar wij staan niet alleen in onze strijd tegen de Goliats in ons leven.

wachten totdat deze verdwijnt. Integendeel, hij neemt toe in kracht en zal u steeds vaster in zijn greep houden.

Het gevecht om uw ziel is niet minder belangrijk dan het gevecht dat David leverde. De vijand is niet minder angstaanjagend, de hulp van de Almachtige niet verder weg. Hoe zullen we reageren? Gelijk David vanouds kunnen we zeggen: „Het is belangrijk.“ Wij zijn niet in de wieg gelegd om te falen of verstrikt te raken in verleidelijke vallen, wij zijn geboren om te slagen. Onze reus, onze Goliat, moet overwonnen worden.

Zoek vijf gladde stenen uit

Net zoals David naar de beek ging en vijf gladde stenen uitzocht, moeten wij tot onze eigen bron gaan – de Heer. Welke gladde stenen zal u uitzoeken om de Goliat te verslaan, die u van uw geluk berooft en uw mogelijkheden uitdooft? Staat u mij toe een paar suggesties te geven.

De steen van MOED is essentieel voor onze overwinning. Als we de uitdagingen van het leven in ogenschouw nemen, zien we dat de gemakkelijke dingen zelden juist zijn. In feite lijkt de koers, die wij behoren te volgen, bij tijd en wijle onmogelijk, onhaalbaar en hopeloos.

Zo scheen het Laman en Lemuël ook toe. Toen zij de opdracht kregen naar het huis van Laban te gaan om, volgens Gods gebod, de koperen platen op te halen, morden zij en zeiden dat het een hard ding was, dat van hen werd geëist (zie 1 Ne. 3:5). Aldus ontman een gebrek aan moed hen de mogelijkheid, welke aan de moedige Nephi werd gegeven, die zei: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt” (1 Ne. 3:7). Wij hebben de steen van moed nodig.

De volgende steen die ik uitzoek is de steen van **INSPANNING** – zowel mentale als fysieke inspanning. De beslissing een fout te corrigeren of een zwakte te overwinnen is een wezenlijke stap in dat proces. In „met alle macht inslaan van de sikkel” (zie LV 4:4) werd niet alleen over zendingswerk gesproken.

Daarna moeten wij zeker de steen van **NEDERIGHEID** uitzoeken. Want is ons niet door middel van goddelijke openbaring verteld dat de

Plicht is niet slechts datgene te doen wat we behoren te doen, maar het op het juiste moment te doen, of we nu willen of niet. De grootste moeilijkheden in ons leven brengen belangrijke mogelijkheden voor groei en ontwikkeling met zich mee.

Heer, onze God, ons als wij nederig zijn aan de hand zal leiden en antwoord zal geven op onze gebeden? (Zie LV 112:10.)

En wie zou zijn Goliat tegemoet durven treden zonder de steen van GEBED, ervan doordrongen dat de erkenning van een hogere macht op geen enkele wijze een degradatie van onszelf is; integendeel, het verhoogt ons.

Laat ons, tenslotte, de steen van **PLICHTSBESEF** uitzoeken. Plicht is niet slechts datgene te doen wat we behoren te doen, maar het op het juiste moment te doen, of we nu willen of niet.

De slinger van geloof

Gewapend met deze vijf gladde stenen, die geworpen gaan worden met die machtige slinger van geloof, moeten we alleen nog de staf van deugd opnemen om ons te bestendigen en dan zijn we gereed de reus Goliat tegemoet te treden, waar, wanneer en hoe we hem ook mogen aantreffen.

Want de steen van MOED zal afrekenen met de Goliat van angst.

De steen van **INSPANNING** zal de Goliat van besluiteloosheid en zelfrespect neerhalen. En de Goliats van trots, afgunst of gebrek aan zelfvertrouwen zullen niet standhouden tegen de kracht van de

stenen van NEDERIGHEID, GEBED en PLICHTS-
BESEF.

Laten we vooral niet vergeten dat we niet alleen ten strijde trekken tegen de Goliats in ons leven. David verklaarde aan Israël: „Want de strijd is des Heren en Hij geeft (Goliat) in onze handen” (1 Sam. 17:47) en wij herhalen die strijdkreet.

En gestreden moet er worden. De overwinning komt niet door toe te kijken. Zo is het ook met de gevechten van het leven. Wij zullen de details van ons leven nooit volledig voor ons zien uitgespreid. Wij moeten bedacht zijn op de naderende kruisingen en bochten in ons pad. Wij zullen het verlangde doel van onze reis nooit bereiken als we ons daar niet op richten. Wij moeten onze beslissingen doelbewust nemen. De grootste moeilijkheden in ons leven brengen belangrijke mogelijkheden voor groei en ontwikkeling met zich mee.

„Een lam ter slachting”

In de gevangenis te Carthage, waar zich een woedende bende had verzameld, keek de dood de profeet Joseph Smith dreigend in het gezicht. Maar uit de diepten van zijn grote geloof wist hij de kracht te putten de Goliat van de dood kalm tegemoet te treden: „Ik ga als een lam ter slachting, maar ik ben zo kalm als een zomermorgen. Mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen.” (*History of the Church*, deel 6, blz. 555.)

Getsemane, Golgota, intense pijn, en een lijden dat het bevattingvermogen van de sterfelijke mens te boven gaat, stonden tussen Jezus, de Meester, en de overwinning op het graf. Toch verzekerde Hij ons liefdevol: „Ik ga heen om u plaats te bereiden . . . opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben” (Joh. 14:2-3).

En wat is de betekenis van deze twee voorbeelden? Was er geen gevangenis geweest, dan ook geen Joseph. Geen bende, dan geen martelaar. Geen kruis, geen Christus!

Als er een Goliat in ons leven, of een reus met een andere naam, opstaat, hoeven we niet op de vlucht te slaan of zeer bevreesd te zijn (zie 1 Sam. 17:24). In plaats daarvan kunnen wij troost vinden en goddelijke hulp ontvangen van Hem van wie David in zijn geïnspireerde psalm schreef: „De Here is mijn herder, mij ontbreekt niets . . . Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij” (Ps. 23:1, 4).

De overwinning is aan ons. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. Het verhaal van David en zijn overwinning op Goliat is het verhaal van een volgeling van God die moed en geloof aanwendt om zich uit een moeilijke situatie te redden.
2. Veel mensen hebben Goliats in hun leven, die tussen hen en hun geluk instaan. Deze Goliats kunnen problemen zijn met het woord van wijsheid, een scherpe tong, zelfzucht, afgunst, hebzucht, angst, luiheid, twijfel, ontucht, hoogmoed of wellust.
3. Wij kunnen onze persoonlijke Goliats overwinnen door moedig te zijn, ons in te spannen, nederig te zijn, te bidden en getrouw te zijn aan onze plicht.
4. Troost en goddelijke hulp kunnen ons deel zijn wanneer we onze Goliats bestrijden.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw eigen gevoelens over het overwinnen van persoonlijke zwakheden en moeilijkheden.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die de gezinsleden kunnen bespreken.
3. Zou de bespreking beter tot haar recht komen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Heeft u een boodschap van de quorumleider of de bisschop?

HUISBEZOEKBOODSCHAP

HET HUISHOUDEN

EEN KANS VOOR IEDERE VROUW

Doel:

Accentueer dat iedere zuster, of zij nu wel of niet getrouwd is, kinderen heeft of niet, een huisvrouw is.

Een vrouw, die vanwege het werk van haar man voortdurend van woonplaats veranderde, was bezig met het poten van bloembollen. Haar buurvrouw die voorbijkwam, stopte en vroeg, „Waarom plant je die bollen als je weet dat je ze komende lente niet eens zult zien bloeien?“

„Ik mag ze dan wel niet zien bloeien,“ antwoordde de vrouw, „maar iemand anders wel. Ik probeer altijd mijn woningen, hoe tijdelijk ze ook mogen zijn, iets mooier te verlaten omdat ik daar was.“

Of we nu in een villa, appartement, hutje of flat wonen, ieder van ons – getrouwd of onge-trouwd, met of zonder kinderen – is een huisvrouw. Het is aan ons onze aardse woningen net zo te maken als ons hemelse huis, dat

we nog maar zo kortgeleden verlieten en waarnaar wij hopen terug te keren.

President Spencer W. Kimball schreef: „De hemel is een plaats, maar ook een toestand; het is een thuis en gezin. Het is begrip en hartelijkheid . . . Het is rustig, gezond leven, persoonlijke opoffering, oprechte gastvrijheid, gezond bezorgdheid voor anderen. Het is Gods geboden onderhouden.“ (*Faith Precedes the Miracle*, blz. 265.)

President Ezra Taft Benson heeft gezegd dat „een belangrijk punt dat de Heer van een ieder van ons verlangt is dat wij ervoor zorgen dat er een gelukkige, positieve invloed ten goede uitgaat van ons gezin.“ (*De Ster*, oktober 1981, blz. 64.)

Een thuis is meer dan cement, steen, hout, klei of riet. Het is een plaats waarvan iets uit de hemel in zijn fundering is meegebouwd. Het is om deze reden dat de psalmist schreef, „Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan“ (Ps. 127:1).

Het is altijd een uitdaging de Heer te vragen ons bij het bouwen van zulke huizen te helpen. Zeker, de gegeven raad betreffende tempelbouw in afdeling 88 van de Leer en Verbonden kan ook op ons thuis van toepassing zijn: „Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God“ (LV 88:119). □

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Noem één bepaald ding dat u kunt doen om uw aardse woning meer op onze hemelse woning te laten lijken?
2. Pas de raad in LV 88:119 toe op uw huishoudelijke prestaties. Wat is er nodig om uw woning beter tot „een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God“ te maken?

JULIE JACOBS

EEN HELDER LICHT IN NEDERLAND

Ruth Harris Swaner

Er loopt een jongeman door de mistige straten van Londen (Engeland) met een helder schijnende lamp. Hij wordt benaderd door een oude man die hem toeroept: „Ik zal je goed betalen als je

mij naar m'n hotel brengt." De jongeman houdt zijn lamp omhoog en begeleidt de oude man naar zijn hotel. Toen zij daar arriveerden, werd de jongeman niet één maar drie keer betaald, omdat twee andere mannen, die ook verdwaald waren, eveneens het licht hadden gevolgd.

„Het licht dat wij ophouden wordt door de mensen om ons heen gezien, vaak zonder dat wij het weten", zegt zuster Julie Jacobs, die een van haar lievelingsverhalen uit *De Ster* vertelt.

„Ik ben een gelukkig lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geworden“, zegt zuster Jacobs met een brede glimlach. De 72-jarige inwonster van Rijswijk heeft in de vieren-twintig jaar dat zij nu lid van de kerk is veel tegen-spoed overwonnen en de Heer plichtsgetrouw gediend.

Julie werd in 1914 in Semarang (Indonesië) geboren in een gezin van zes kinderen. Haar vader stierf toen zij acht jaar was, en haar Chinese moeder, die onderfd was door haar familie omdat zij met een Nederlander was getrouwd, was niet in staat voor haar kinderen te zorgen. Julie werd ondergebracht in een pleeggezin en verbleef daar ettelijke jaren, totdat zij met haar familie werd herenigd.

Julie maakte haar school af en vond een baan als secretaresse, totdat zij Rudolf Jacobs ontmoette, waarmee zij in 1938 in het huwelijk trad. Toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, werd Rudolf, die een ervaren piloot was, onder de wapenen geroepen, niet lang daarna werd hij door de Japanners krijgsgevangen gemaakt.

Julie, in verwachting van een tweeling, kwam alleen te staan voor de opvoeding van haar zontje. In de daaropvolgende drie jaar wist ze door het verkopen van brei- en andere handwerkjes en het bedrijven van ruilhandel met alles wat ze bezat, aan voedsel voor haar kinderen te komen.

Rudolf keerde ziek en uitgemergeld terug uit het gevangenenkamp, en het gezin besloot naar Nederland te emigreren waar er betere medische hulp beschikbaar was. En zo verliet Julie in 1947 Indonesië, toen nog niet beseffend dat zij haar geboorteland nooit meer terug zou zien.

Zes jaar later vond Rudolf de dood bij een vliegtuig-ongeluk en weer stond Julie alleen voor de verzorging van haar gezin, dat inmiddels was uitgegroeid tot vier kinderen, in de leeftijd van vijf tot veertien jaar. Zij ging type- en stenoles geven. In 1960 kreeg Julie nog een klap te verwerken toen haar oudste zoon om het leven kwam bij een auto-ongeluk.

Duizelend onder het verlies – „Ik had het gevoel of een van mijn lichaamsdelen was afgerukt“ – raakte Julie in een geloofs crisis.

„Ik begreep niet waarom mij dit allemaal overkwam“, zegt ze. „Elke ochtend en avond probeerde ik te bidden, zoals ik gewoon was te doen, maar het lukte me gewoon niet.“

Hoewel Julie nog nooit naar een kerk was geweest, had ze een krachtig geloof in God, waaruit zij kracht putte. „Na verloop van tijd hoorde ik een stem die bleef herhalen: 'En toch is God liefde.'“

Zij begon weer te bidden. „Dankbaar voor de liefde die mijn Hemelse Vader mij betoond had, begon ik naar een kerk te zoeken waar ik Hem kon dienen.“ Op een regenachtige avond in 1962, belden er twee mormoonse zendelingen aan bij de familie Jacobs.

Niet lang daarna werd een van Julies zoons gedoopt, gevolgd door haar zuster en moeder. Maar Julie was nog niet overtuigd. De avond voorafgaand aan de doop van haar dochter, daagde een zendeling haar uit te bidden voor een getuigenis van het evangelie.

„Ik beloofde de zendeling niets“, herinnert Julie zich.

„En toen ik die avond mijn gebed uitsprak, zei ik niets over de kerk. Maar in het midden van de nacht schrok ik wakker met een brandend verlangen mijn Vader in de hemel te vragen of dit werkelijk de ware kerk was waar ik Hem kon dienen.“

„Nooit tevoren heb ik zó oprecht of zó lang gebeden. En ook heb ik Gods liefde en kracht nooit zó gevoeld als in die nacht. Toen ik mijn gebed beëindigd had, zag ik door de slaapkamer gordijnen dat de zon was opgekomen. Toen ik naar buiten keek in de nog stille straat, voelde ik een geluk en vrede die ik sinds de dood van mijn zoon niet meer gevoeld had“, zegt ze, terwijl duidelijk aan haar gezicht te zien is, dat zij het wonder van een kwart eeuw geleden herleeft. Zij werd diezelfde dag nog gedoopt, gelijk met haar dochter.

De volgende eenentwintig jaar was zuster Jacobs werkzaam in de zustershulpvereniging. Zij was vijf jaar lang ZHV-presidente van de Ring Den Haag Nederland. „Het was niet altijd makkelijk, maar tijdens die jaren heb ik geleerd vaak in gebed te gaan voor de hulp en inspiratie waar ik behoefte aan had.“

Drie keer per jaar wordt er voor de Nederlandse leden een tempelweek naar de Londen-tempel georganiseerd. „We beginnen de reis gewoonlijk 's avonds, rijden een uur of twee“, legt zuster Jacobs uit, „dan nemen we de nachtboot naar Engeland, waarna we nog een paar uur rijden voor we bij de tempel zijn. We werken de dagen dat we daar zijn van 's ochtend zes tot 's avonds zes in de tempel. Wanneer ik terug ben in Nederland ben ik wel moe, maar toch heel dankbaar dat ik in het huis des Heren heb mogen werken.“

„Het leven is niet altijd even makkelijk geweest“, geeft zuster Jacobs toe. „Maar de beloning die ons wacht is dat onze Hemelse Vader ons liefdevol in zijn armen neemt wanneer wij deze wereld verlaten. Die gedachte verschaft mij de moed het wel en wee van dit leven te aanvaarden.“ □

Don L. Searle

Boyd Kenneth Packer, geboren op 10 september 1924 in Brigham City (Utah), is de vijfde zoon en het tiende kind van de familie Packer. Toen Boyd twaalf was verhuisde zijn gezin naar een appartement in het Packer Automobile Company complex. Zijn vader, een ervaren, hardwerkende monteur, vocht jarenlang voor een zelfstandig bestaan als garagehouder, en later, als filiaalhouder van een autobedrijf.

OUDERLING BO

Discipel van de M

„Er waren momenten in mijn jeugd dat ik dacht dat wij arm waren”, schreef ouderling Packer in een korte levensbeschrijving. „Later kwam ik erachter dat dat niet waar was. We hadden gewoon geen geld.

Wij zijn altijd rijk geweest in datgene dat het belangrijkste is in ons leven.”

Een van die rijkdommen waarvan de jonge Boyd Packer genoot was de schoonheid van de natuur. Hij hield in het bijzonder van vogels, een liefde die nog steeds zichtbaar is in zijn leven. Tegenover het huis van de familie Packer staat een volière met onder andere pauwen, fazanten en duiven. Binnenshuis staan vele zorgvuldig gesneden beeldjes van vogels, in de natuurlijke kleuren beschilderd. De beeldjes verraden niet alleen een affiniteit met deze schepselen, maar ook eerbied voor het kunstgevoel van de Schepper.

Zo'n beeldje wordt in ongeveer een jaar door ouderling Packer gemaakt, veelal in de weinige vrije uren die hij heeft. Ouderling Packer houdt ook van schilderen en beeldhouwen. Maar er was voor deze activiteiten tot voor kort weinig tijd, omdat het vaderschap voor hem altijd op de eerste plaats gestaan heeft. Het lijkt wel of hij al vanaf zijn jeugd zijn eeuwige doelen duidelijk voor zich zag.

Van jongen tot man

Omstreeks het begin van de Tweede Wereldoorlog begon Boyd Packer volwassen te worden. Na de middelbare school doorlopen te hebben, werkte hij

Ouderling Boyd K. Packer is sinds 1970 lid van de Raad der Twaalf

Het familieportret met welwillende medewerking van Busath Photography, Salt Lake City

BOYD K. PACKER

meester-Leraar

een tijdlang aan de bouw van een militair hospitaal in zijn geboortestad. Zoals vele HLD-jongemannen van zijn generatie, kon hij vanwege de oorlog niet op zending. In de lente van 1943 nam hij dienst bij de luchtmacht, het jaar daarop, een paar dagen vóór zijn twintigste verjaardag, voltooide hij de pilotenopleiding. Hij werd naar de Grote Oceaan gezonden en werd na de oorlog bijna een jaar lang in Japan gestationeerd.

In militaire dienst had hij genoeg tijd om de Schriften te bestuderen. Hij las het Boek van Mormon verschillende keren; tegenwoordig noemt hij het boek „de belangrijkste en krachtigste invloed in mijn leven“. Het boek motiveerde hem om het evangelie

van vrede onder de Japanners te prediken. Onder hen die het evangelie hoorden van militairen waren Tatsui Sato en zijn vrouw Chio.

Toen de tijd rijp was voor hun doop was het Boyd Packers voorrecht de verordening voor zuster Sato te verrichten. C. Elliot Richards, nu arts in Salt Lake City, doopte broeder Sato.

Later zou het vertaalwerk van broeder Sato vele Japanners in staat stellen de Schriften in hun eigen taal te lezen en de tempelceremonie in hun eigen taal te horen.

Net als vele andere jongemannen van zijn generatie was Boyd K. Packer tijdens de Tweede Wereldoorlog in militaire dienst. Na afloop van de oorlog werd hij bijna een jaar in Japan gestationeerd.

Ouderling Packer schrijft zijn succes grotendeels toe aan zijn vrouw Donna, vanwege haar vele kwaliteiten als huwelijkspartner.

Een eeuwige metgezel

Boyd Packer keerde in 1946 terug naar huis en schreef zich in aan het Weber (nu Weber State) College, in het nabijgelegen Ogden. Daar ontmoette hij Donna Edith Smith, ook afkomstig uit Brigham City. Zij trouwden op 27 juli 1947 in de Logan-tempel.

Het echtpaar kreeg tien kinderen: Allan, Kenneth, David, Laurel, Russell, Spencer, Gayle, Kathleen, Lawrence en Eldon.

Het was broeder Packers droom onderwijzer te worden, en hij verwezenlijkte die droom. Hij haalde in 1948 zijn onderwijzersakte aan het Weber Junior College en in 1949 zijn baccalaureaatgraad aan de Utah State University in Logan. In 1953 behaalde hij zijn doctoraal aan de Utah State University, en in

In de weinige vrije uren die hij heeft, snijdt ouderling Packer kleine vogeltjes uit hout. Hij doet meestal een jaar over een zo'n beeldje.

Boyd en Donna Packer poseren voor een familieportret aan het begin van de jaren vijftig, met hun eerste drie van de tien kinderen: (v.l.n.r.) Kenneth, Allen, de oudste, en David.

De zestienjarige Boyd Kenneth Packer, links, groeide op in Brigham City, een paar kilometer ten noorden van Salt Lake City. (Rechts) Ouderling Packer tijdens de algemene conferentie waarin hij gesteund werd als lid van de Raad der Twaalf.

1962 promoveerde hij aan de Brigham Young University tot doctor in het onderwijs.

Dat waren drukke jaren. Behalve de kerkroepingen die hij vervulde – leerkracht, assistent-ringadministrateur, hogeraadslid – begon hij in 1949 als seminarie-leerkracht. Een oud militair hospitaal in Brigham City, dat hij had helpen bouwen, werd omgebouwd tot staatschool voor Indiaanse studenten, en van 1949 tot halverwege 1955 fungeerde hij voor de kerkelijke onderwijsinstellingen, in combinatie met zijn functie als leerkracht aan de school, als coördinator van Indiaanse aangelegenheden. Gedurende diezelfde periode vervulde hij het ambt van wethouder in Brigham City.

Grotere verantwoordelijkheid

In 1955 werd Boyd Packer benoemd tot assistent-bestuurder van seminaries en instituten van de kerkelijke onderwijsinstellingen. Hij vervulde deze functie tot oktober 1961, toen hij geroepen werd als assistent van de Twaalf.

Een gezin dat zich uitbreidde, een groeiende verantwoordelijkheid en een zware studie maakten de eerste huwelijksjaren er niet eenvoudiger op. Hoe was hij in staat zoveel tot stand te brengen?

„Ik kan die vraag met twee woorden afdoen: mijn vrouw”, zegt ouderling Packer. „Zij is volmaakt.”

Ze glimlacht als ze dit hoort. „Hij zegt dat, zodat ik zal proberen mij te verbeteren”, legt ze uit.

Het is evenwel duidelijk, dat Donna Packer veel heeft gedaan in haar leven – zij is een ervaren huismoeder, een getalenteerde genealoog, bedreven in alles wat zij voor de kerk doet, kortweg, een dynami-

sche vrouw, die momenteel ook nog een boek schrijft over de Packer-stamboom.

„Ze is een grote, krachtige en motiverende invloed”, zegt ouderling Packer.

Voorzien in de behoeften van hun kinderen

In gezinsangelegenheden lijken ouderling en zuster Packer één van gedachten te zijn. Ouderling Packer zegt dat dit zich ontwikkeld heeft naarmate zij in hun huwelijk naar elkaar toegroeiden. Zijn vrouw merkt op, dat zij het met elkaar eens zijn omdat zij de moeite nemen ver vooruit te plannen om in de behoeften van hun kinderen te voorzien en hen te helpen zijn of haar talenten te ontwikkelen in de leerrichting die het beste past bij die persoon.

Acht van de tien kinderen van ouderling en zuster Packer, allen nu getrouwd, – en dertig van de zeven-enderdertig kleinkinderen – wonen minder dan een uur rijden van hun ouders. De kinderen bezoeken hun ouders geregeld. (Op aandringen van ouderling en zuster Packer, doen hun getrouwde kinderen ook zoveel mogelijk mee met de activiteiten van de familie van hun partner.) Zuster Packer neemt de leiding van het plannen van de jaarlijkse familiereünie; zij wijdt deze dan aan een voorouder uit de stamlijn van de familie Packer en het beroep of bezigheden van die persoon.

Toen de kinderen opgroeiden, draaide hun gezinsleven grotendeels om hun moeder. Zij moest hen motiveren en toespreken voor twee wanneer haar man weg was voor de kerk. Maar de kinderen hebben altijd geweten, dat hij haar ondersteunde – en ook hen.

„Ik heb geprobeerd, echt oprecht geprobeerd, wan-

Het Boek van Mormon heeft een verregaande invloed gehad op ouderling Packers leven.

neer ik thuis was voor de kinderen, ook thuis te zijn voor de kinderen", zegt ouderling Packer. Dat betekende, wanneer mogelijk, elke dag een beetje tijd te besteden aan ieder kind.

Allan Packer zegt, dat zijn vader elke gelegenheid te baat heeft genomen om te onderwijzen. De kinderen van ouderling Boyd K. Packer gaan nog steeds naar hem toe om raad.

De hoogste prioriteit

"Hij is onze patriarch", zegt Allan. "Hij blijft vader en dat heeft bij hem de hoogste prioriteit."

Laurel Packer Dillman zegt dat haar vader altijd heel ontvankelijk leek voor de ingevingen van de Geest. "Ik weet nog hoe hij mij, toen ik studeerde aan de BYU, juist opbelde op de dagen, dat ik het het moeilijkst had." Een goede raad of aanmoediging hielp haar er dan doorheen.

Kenneth vertelt: "Ik probeer zo te leven en mijn gezinsleven zo in te richten, dat pa zich geen zorgen hoeft te maken of ik het evangelie wel naleef."

Een paar jaar geleden sprak ouderling Packer in de algemene conferentie tot zijn kinderen en kleinkinderen over het erfdel, dat hij hen wil nalaten, waarbij hij de hoop uitsprak, dat zijn toespraak, ook iemand anders kan helpen".

"Het is onze wens dat onze kinderen en hun kinderen weten dat de zevens in het leven niet is tussen faam

en onbekendheid of tussen rijkdom en armoede. De keuze is tussen goed en kwaad . . .

"Zodra we deze les begrijpen, zal ons geluk van dat moment af niet van materiële dingen afhangen. Wij kunnen gelukkig zijn zonder deze of succes hebben ondanks deze . . .

"Wij gaan een onzekere toekomst tegemoet. Maar wij zijn niet onzeker. Kinderen, geef je getuigenis, bouw Zion op. Dan zul je waarlijk succes vinden en een volkomen vreugde verkrijgen." (*De Ster*, april 1981, blz. 36.)

De toespraken van ouderling Packer gaan over vele onderwerpen. Allan zegt dat zijn vader zijn "huiswerk" goed doet, hij vraagt advies aan deskundigen en verweeft zijn geestelijke inzichten met de verkregen kennis. "Hij besteedt tientallen uren aan zijn toespraken."

Maar een deel van zijn inbreng krijgt het doorsnee kerklid niet te zien.

Een leraar bij uitstek

"Ouderling Packer is een leraar bij uitstek", zegt ouderling James E. Faust van de Raad der Twaalf. "Hoevel alle Twaalf leraren zijn, is hij een leraar in de Twaalf. Als een senior-lid van het quorum, geeft hij instructie en doortziet hij de gevolgen van bepaalde beslissingen voor de kerk en haar leden", aldus ouderling Faust.

Hij voegt hieraan toe, dat ouderling Packers liefde voor en gebruik van de Schriften in zijn rol als leider een grote invloed heeft gehad op het beleid van de hele kerk.

"Vaak", zegt ouderling Russel M. Nelson van de Raad der Twaalf, "wanneer het quorum een probleem bespreekt, gaat ouderling Packer in gedachten na of er in het Boek van Mormon relevante leringen staan en brengt die in de discussie."

Het Boek van Mormon heeft een enorm effect gehad op het leven van Boyd Packer. "Zonder het Boek van Mormon zou ouderling Packer niet de profeet geweest zijn die hij nu is", verklaart ouderling Nelson. "Hij is een begaafd ziener."

Tevens voegt hij eraan toe dat zijn onderwijs uit de Schriften gekarakteriseerd wordt door een "diepgaand begrip".

Sommige onderwerpen schijnen meer dan andere op te duiken in zijn onderwijs: het belang van het luisteren naar de stem van de Geest, het plan van zaligheid, zendingswerk, het ondersteunen van de gekozen leiders, gehoorzaamheid als de sleutel tot geluk. Maar er

Nadat in 1976 de Tetondam in Idaho was doorgebroken, bezocht ouderling Packer, links, het overstromde gebied met president Spencer W. Kimball (met hoed).

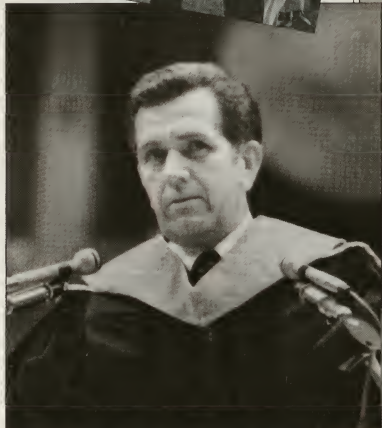
is één onderwerp dat de gouden draad is in zijn werk: het zekere getuigenis, dat het zijn roeping is, ja, zijn voorrecht, om te geven.

In zijn toespraak in de algemene conferentie van april 1977, getiteld „de Middelaar“, sprak hij over de cruciale rol van Christus in de verlossing van het mensdom en voegde daaraan toe:

„Ik heb een groot verlangen van de Heer Jezus Christus te getuigen. Ik heb er vurig naar verlangd u in zo eenvoudig mogelijke bewoordingen te vertellen wat Hij deed en wie Hij is.

„Ik weet hoe armzalig woorden kunnen zijn, maar ik weet ook dat gevoelens vaak door de Geest worden overgebracht, ook zonder woorden.

„Bij tijden worstel ik onder de last van onvolmaakt-heden. Desalniettemin, omdat ik weet dat Hij leeft, ervaar ik een alles overheersend, terugkerend geluk en vreugde.“ □

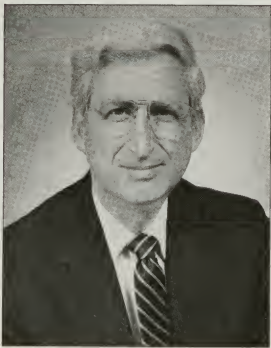

Ouderling Packer, een vermaard onderwijsdeskundige, heeft vaak tijdens universitaire bijeenkomsten gesproken. Hier spreekt hij aan de University of Utah.

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag: Wij weten dat we naar deze wereld zijn gezonden om te groeien, vooruitgang te maken en als onze Vader in de hemel te worden. Maar hoe zit het met hen die als kind misbruikt en mishandeld zijn? Is er voor hen de hoop dat zij de problemen, teweggebracht door hun opvoeding, kunnen overwinnen?

Antwoord: Carl Fred Broderick, professor in de sociologie aan de University of Southern California.

Als kinderen van God hebben wij die grote gave van vrije keuze ontvangen. Wij kunnen kiezen om anderen te helpen, of om hen te kwetsen. Ongelukkigerwijs is het zo dat, zoals de Heer aan Mozes uitlegde, de ongerechtigheden van een generatie over volgende generaties heen komen (zie Ex. 20:5). Iedereen kan de waarheid van deze uitspraak zien als men kijkt naar de families in onze huidige samenleving. Vaak geven families, die het moeilijk hebben hun pijn en duisternis – praktisch in zijn geheel – door aan hun kinderen en kleinkinderen. Het slachtoffer van de ene generatie wordt de slachter van de volgende.

Aan de andere kant vertelde de Heer aan de profeet Ezechiël:

„Hoe komt gij er toch toe, dit spreekwoord te gebruiken in het land Israëls: de vaders hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden der kinderen zijn slee geworden?

„Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here, gij zult dit spreekwoord in Israël niet meer gebruiken.

„Zie, alle zielen zijn van Mij, zowel de ziel van de vader als die van de zoon zijn van Mij; de ziel die zondigt, die zal sterven” (Ez. 18: 2-4).

Deze teksten geven aan dat kinderen niet louter de zonden van hun voorouders behoeven te herhalen, maar dat iedere generatie verantwoordelijk is voor zijn eigen keuzen.

Inderdaad, mijn ervaring in ver-

schillende kerkroepingen en in mijn beroep als gezinstherapeut heeft mij ervan overtuigd dat God metterdaad ingrijpt in enkele destructieve stamlijnen, door een kloekmoedige geest aan te wijzen om de vernietigende ketenen in dergelijke families te doorbreken. Hoewel deze kinderen misschien onschuldige slachtoffers worden van geweld, verwaarlozing en uitbuiting, kunnen enkele van hen, door de genade van God, de kracht vinden om het gif in henzelf te zuiveren en te weigeren het aan de volgende generatie door te geven. Voor hen waren er generaties van vernietigende pijn; na hen zullen de stamlijnen rein en zuiver voortgaan. Hun kinderen en kleinkinderen zullen hen gezegend noemen.

Door onschuldig te lijden, opdat anderen niet hoeven te lijden, zullen dergelijke personen tot op zekere hoogte „heilanden op de berg Zion” (zie Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 300) worden, door hun nageslacht te helpen verhoging te bereiken.

Ik heb het voorrecht gehad om veel van dergelijke personen te kennen – mensen met een achtergrond vol ongelofelijke pijn en vernedering. Ik denk aan een jonge vrouw die herhaaldelijk door haar vader seksueel werd misbruikt. Toen zij uiteindelijk de moed had het tegen haar moeder te vertellen, werd ze onbarmhartig door haar geslagen en verworpen.

Deze ervaringen maakten haar verbitterd en onzeker. Toch, ondanks alle belemmeringen, vond

zij vrede bij God en huwde ze een betrouwbare echtgenoot, met wie zij nu een rechtvaardig gezin opbouwt. Bovendien heeft zij haar krachten toegewijd aan het helpen van andere vrouwen met een dergelijke achtergrond, om ook bij hun het gif van hun voorouders te verwijderen.

Ik denk aan een jongeman, wiens moeder overleed toen hij twaalf jaar oud was, op welk verlies zijn vader reageerde door zijn zoon in zijn kamer op te sluiten, zich te bedrinken en thuis vrouwen te ontvangen. Als hij de jongen uit zijn kamer liet, sloeg hij hem bewusteloos, waarbij hij vaak beenderen brak of hersenschuddingen veroorzaakte.

Volgens de verwachtingen groeide deze jongeman op vol verwarring, zelfverachting en wrok. Toch liet de Heer hem niet aan zijn lot over, maar voorzag in vrienden en gelegenheden waardoor hij zich kon ontwikkelen. Nu, na een hoeveelheid van geestelijke wonderen, bereidt deze jongeman zich voor op een tempelhuwelijk met een goede vrouw. Samen hebben zij zich toegewijd aan het rechtvaardig en liefhebbend opvoeden van kinderen.

In een vroeger tijdperk veroorzaakte de Heer een zondvloed om de onwaardige geslachten te vernietigen. In deze generatie geloof ik dat Hij talrijke uitverkoren personen heeft gezonden om deze geslachten te zuiveren.

In de dagen van Jeremia gebruikte de Heer dezelfde taal die Hij later tegen Ezechiël gebruikte:

„In die dagen zal men niet meer zeggen: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden der

kinderen zij slee geworden.

„Maar ieder zal om zijn eigen ongerechtigheid sterven; ieder die onrijpe druiven eet, diens tanden zullen slee worden” (Jer. 31:29–30).

Toen ging Hij verder en zei over deze nieuwe verbondsgeneratie: „Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn” (Jer. 31:33).

Ik denk dat de meesten van ons wel bekend zijn met een of meer van deze heldhaftige, worstelende geesten. In het laatste stadium van hun vooruitgang zijn zij makkelijk te herkennen en te waarderen.

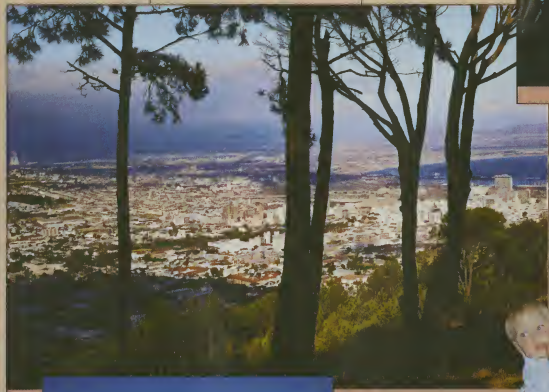
Maar soms in de eerste stadiums lijden zij zoveel van hun verschrikkelijke wonden, dat het een grote mate van geestelijke gevoeligheid vergt om door de verbittering en de pijn heen te kijken en de zuiverheid van de geest erin te onderscheiden. Het is onze plicht en ons voorrecht om vriendschap te sluiten met dergelijke personen en alle mogelijke hulp en ondersteuning te verschaffen om hen te helpen hun hoge bestemming te bereiken.

Anderen van ons kunnen zelf de lijdende boodschappers van het licht zijn. Laten wij trouw zijn aan onze goddelijke plicht, afstand doen van verbittering en onze Heiland in zijn voetsporen navolgen. □

Vaak geven families hun pijn en duisternis door aan hun kinderen en kleinkinderen, maar iedere generatie is verantwoordelijk voor zijn eigen keuzen.

Foto's welwillend ter beschikking gesteld door het Zuidafrikaans Bureau voor Toerisme

De leden van de Ring Sandton Zuid-Afrika wonen een ringconferentie bij.

De Johannesburg-tempel, ingewijd in augustus 1985.

Een blik op Kaapstad.

Malcolm en Pauline Bassett en hun kinderen, leden van de Eerste Wijk Kaapstad.

Filiaalhoudster Sylvain J. Milne, voor een micro-filmlezer in de genealogische bibliotheek in Johannesburg die in 1976 werd opgericht. Zuster Milne gaf leiding aan het eerste extractie-programma in Zuid-Afrika. Zij is nu hoofd administratie in de Johannesburg-tempel.

DE HEILIGEN IN

ZUID-AFRIKA

Marjorie E. Woods

In 1984 begon Siphos Moses Khomo zijn full-time zending in Londen. Natuurlijk is er niets vreemds aan het vervullen van een zending door een jonge heilige der laatste dagen. Maar ouderling Khomo was de eerste van zijn volk, de Zoeloes uit Zuid-Afrika, die als zendeling werd geroepen.

Nu zijn zending vervuld is, is hij teruggekeerd naar Zululand, het gebied dat door de Zuidafrikaanse regering is toegewezen aan ongeveer 500.000 Zoeloes, waar steeds meer mensen toetreden tot de kerk. De opkomst in een gemeente in Kwamashu, een stad in Zululand, loopt „in de honderden” volgens de president van de Ring Durban Zuid-Afrika, president Chappie Winstanley. Naar zijn zeggen vinden de zendingelingen, die werken onder de Zoeloes, vele mensen die op zoek zijn naar God.

Malcolm Bowes-Taylor, wijkzendingseerder in de Eerste Wijk van de Ring Durban, spreekt over zijn zending onder de Zoeloes, wier taal hij machtig is: „Meestal onderwezen wij hen in nederige huisjes met niet meer dan een kaars om ons bij te lichten. Het evangelie wordt vlot geaccepteerd door deze ontvankelijke mensen met een eenvoudige, krachtige geloof.”

De toename van heiligen der laatste dagen onder de Zoeloes weerspiegelt de algehele groei van de kerk in Zuid-Afrika in de afgelopen jaren. Momenteel zijn er 12.000 leden verdeeld over vier ringen en twee zendingengebieden; geografisch zijn deze verspreid over een gebied, dat zich van oost naar west zo'n 2.400 kilometer uitstrekt van Durban (Zuid-Afrika) tot Windhoek (Namibië) en van noord naar zuid zo'n 2.600 kilometer van Hararo (Zimbabwe) tot Kaapstad (Zuid-Afrika).

*Kerkleden in Pretoria
(v.l.n.r.): Una
Verabuthroo, Paravathi
Hira en Bobby Hira.*

„Verdedigers van het geloof“

De Zuidafrikaanse bevolking telt relatief weinig heiligen, wat aan Johann P. Brummer, president van de Ring Sandton Zuid-Afrika, de uitspraak ontlokt, dat de leden het evangelie daardoor nog meer waarderen en hen motiveert „verdedigers van het geloof“ te zijn. „Het is overduidelijk dat de kerk het leven van de leden in Zuid-Afrika, van wie de meeste bekeerlingen zijn, verandert.“

Maar naast de nieuwe leden kan de kerk in Zuid-Afrika ook bogen op vele families die al twee tot drie generaties lid zijn van de kerk.

Frank Fourie, eerste raadgever in het presidium van de Ring Kaapstad Zuid-Afrika, komt uit een van die families die al meer dan vijftig jaar lid zijn van de kerk. Over de bekering van zijn moeder Johanna, zegt hij: „Moeder had verschillende vragen over het evangelie die onze predikant niet kon beantwoorden. Zij waarschuwde hem: ‘Als ik een kerk vind die de antwoorden wel heeft, zal ik daar lid van moeten worden!’

„In 1934 klopten er mormoonse zendingen aan, die werden binnengelaten en elke vraag beantwoordden. Moeder en wij, haar kinderen, werden gedoopt in de Old Hall in Mowbray, die nu is afgebroken. Zij keek daar naar een plaat van de Salt Lake-tempel en nam zich toen plechtig voor dat gebouw eens te bezoeken. Het waren de crisisjaren, dus leek haar droom niet te verwezenlijken, maar jaren later is die toch in vervulling gegaan.“ Johanna is jaren werkzaam geweest als jeugdwerkpresidente. „Ik heb een exemplaar van de *Cumorah's Southern Messenger* (een opgeheven tijdschrift van de kerk) waarin aandacht wordt besteed aan haar tachtigste verjaardag, toen zij nog steeds werkzaam was in deze functie,“ aldus president Fourie.

De familie van Barbara en Bill Wrench viert een verjaardag.

Wandland in een vallei in de Drakensbergen, nabij de zuidoostkust van Zuid-Afrika (foto: South African Tourism Board). Het ringcentrum van de Ring Sandton Zuid-Afrika.

Een etnisch mengsel

Een andere getrouwe familie is die van Edwina Swartzberg, die eerste raadgeefster in de zustershulpvereniging in de Ring Sandton Zuid-Afrika is en een derde generatie heilige. Haar uitleg van de tempels van de kerk aan haar toekomstige echtgenoot, Isaac, die was opgegroeid in een orthodox joods gezin, droeg bij tot zijn bekering. Hij had zich afgevraagd waarom de Heer, die volgens de Schriften altijd in tempels tot zijn volk sprak, niet langer een tempel op aarde had. Ook zag hij in, dat het Oude Testament, in het bijzonder Psalm 22, profetieën over Christus bevatte; dit alles bij elkaar gaf voor hem de doorslag. De familie Swartzberg werd later aan elkaar verzegeld in de Salt Lake-tempel. Zij wonen in Pretoria, waar broeder Swartzberg advocaat voor de kerk is en tevens werkzaam is als gebiedswoord public communications.

De familie Swartzberg weerspiegelt slechts twee van de etnische tradities waar Zuid-Afrika uit opgebouwd is. De blanken maken minder dan twintig procent uit van de bevolking; de zwarten, die onderverdeeld zijn in vele etnische rassen, nemen 70 procent voor hun rekening. Er zijn ook grote groepen die vallen onder de noemer „kleurlingen” – zij die gemengd bloed hebben – en „Aziaten”, in het algemeen afstammelingen van mensen die in de negentiende eeuw vanuit India als contractarbeiders op de suikerplantages in Natal kwamen werken. De zendelingen hebben onder al deze groepen succes. Bovendien zijn er vele joden, Grieken en Portugezen, terwijl de Kaapse Maleiers, een afzonderlijke groep, moslems zijn.

De oude sociale patronen en gedragsregels, die in drie en een halve eeuw historisch gegroeid zijn, veranderen snel. Johann Brummer, president van de

Ring Sandton zegt hierover: „We ondergaan momenteel een hergroepering van culturen en die voltrekt zich heel snel. Soms is het moeilijk bij te houden en brengt het niets minder dan een ‘cultuurschok’ teweeg.”

Vrede en een goede wil

„Maar,” zegt hij, „ondanks deze moeilijkheden, bevordert de kerk eenvoudigweg het idee van vrede en goede wil onder haar leden, zowel zwart als blank.” Broeder Swartzberg merkt op: „De traditionele barrières worden doorbroken.”

„Het binnen het bereik stellen van het priesterschap van alle waardige mannelijke leden heeft het zendingswerk onder de zwarten een nieuw perspectief gegeven,” zegt Louis P. Hefer, regionaal vertegenwoordiger in de regio Johannesburg Zuid-Afrika en tempelsecretaris in de Johannesburg-tempel. Zwarten vergaderen doorgaans onder elkaar. De gemeente Soweto wordt geheel door zwarten geleid, voorts zijn er drie andere zwarte gemeenten die nog onder blanke supervisie staan terwijl de zwarte leiders opgeleid worden. Ook zijn er zwarte en Indiase gemeenten in Durban en verschillende kleine units in Ciskei.

„We hebben meegewerkt aan het oprichten van de gemeente Soweto,” zegt James van Zyl uit Johannesburg, die samen met zijn vrouw Maureen een zending vervulde. „Het was verreweg de fijnste ervaring in onze vierentwintig jaar van lidmaatschap van de kerk. De eerste die werd gedoopt was Siphon Khomo, die zijn eigen Boek van Mormon-groep opgericht had, waaraan hij de beginselen van het boek onderwezen had in afwachting van de doop en het priesterschap.”

Julia Mavimbela, ZHV-presidente van de Gemeente

Soweto, die zeven talen beheerst, vergezelt de zendingen en fungeert als hun tolk. De mensen zijn haar leven en waar zij een behoefte ziet, lenigt zij die – zoals bijvoorbeeld het leveren en planten van bomen op een speelplaats van een school die anders verstoken zou blijven van enige schaduw. Deze grootmoeder, voormalig hoofd van een school, gespecialiseerd in kinderopvang, beheert een restaurant, een bakkerij, een slagerij en een kruidenwinkel. Zij getuigt nederig: „Ik twijfel er niet aan dat de Heer mij voorbereid heeft op dit evangelie en ik kan de vreugde die ik in mijn hart voel voor het evangelie niet onder woorden brengen. Ik heb een heel sterk getuigenis dat het evangelie en de kerk waar zijn en dat zij de mensen onderwijst hoe zij gelukkig kunnen zijn.” Zij is weduwe, en direct na de inwijding van de Johannesburg-tempel liet zij zich verzegelen aan haar echtgenoot.

Zuster Mavimbela bekleedt een functie in het multiraciaal uitvoerend bestuur van Vrouwen Voor Vrede en is lid van vele vrouwenorganisaties. „Soms klop ik ergens aan en dan ben ik wel een beetje bang, maar dan denk ik bij mezelf, dat de Heer mij naar die bepaalde deur heeft geleid en me derhalve zal beschermen.”

Getuigenissen groeien

De evangeliebeginselen staan centraal in het gezinsleven van de Zuidafrikaanse heiligen. Barbara en Wilfred (Bill) Wrench uit de Eerste Wijk van Sandton, die vijfendertig jaar lid zijn, merken op, dat zij nu beginnen te begrijpen „welke vreugde onze Hemelse Vader voelt, wanneer wij onze kinderen en kleinkinderen zien deelnemen aan de kerkactiviteiten. Hun getuigenis sterkt de onze.” Hun zoons Ian en Michael zijn respectievelijk eerste en tweede raadgever in het presidium van de Ring Sandton Zuid-Afrika.

In Zuid-Afrika functioneren alle programma's van de hulporganisaties en is de opkomst hoog. Donald E. Harper, gebiedshoofd van de kerkelijke onderwijsinstellingen, zegt: „Men is hier in 1974 gestart met het seminarie en instituut en daar neemt nu 70 procent van onze jongeren aan deel. En ze zijn toegewijd, ze staan om vijf uur op om tussen zes en zeven uur hun cursus te volgen, waarna zij direct door gaan naar school, die meestal om acht uur begint, en dit vijf dagen in de week.” Er zijn ook avondklassen.

De eerste zendingen

De groei van de kerk in Zuid-Afrika werd meer dan 130 jaar geleden voorspeld door de toenmalige zendingspresident Jesse Haven, de eerste zendingspresident aldaar. Met zijn collega's William Holmes Walker en Leonard I. Smith, organiseerde hij de kerk aan Kaap de Goede Hoop en wijdde het land voor de verkondiging van het evangelie. Op een helling van de Leeuwekop, een heuvel die een mooi uitzicht biedt op Kaapstad, zei hij op 23 mei 1853: „Veel eerlijke mensen zullen vreugde scheppen in het eeuwig evangelie.”

Zijn woorden werden in de daaropvolgende jaren ten volle bewaarheid, hoewel de beginperiode gekenmerkt werd door moeilijkheden en tegenstand. Emigratie van bekeerlingen naar grotere mormoonse gemeenschappen hield de HLD-bevolking van Zuid-Afrika voor het grootste deel van de eeuw klein. Maar de getrouwen hielden de evangeliebeginselen hoog, zelfs in moeilijke tijden, zoals toen de zendingen werden teruggeroepen gedurende de Zuidafrikaanse vrijheidsoorlogen (1877–1902) en beide wereldoorlogen.

„Omdat het hoofdkantoor van de kerk op grote afstand ligt, hebben we ons vaak geïsoleerd gevoeld en uitgekeken naar vertegenwoordigers van de kerk”, zegt Debbie Vial, lerares culturele ontwikkeling in de ZHV van de Wijk Pinetown in de Ring Durban.

Met recht, Durban is net zo ver van Salt Lake City als elke andere plek op aarde waar de kerk georganiseerd is.

Nadat president Haven Zuid-Afrika gewijd had voor het zendingswerk duurde het een volle eeuw voordat er in 1954 een algemene autoriteit, president David O. McKay, naar Zuid-Afrika kwam. Hij werd gevolgd door andere leiders: ouderling Ezra Taft Benson in 1972, toen lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, en president Spencer W. Kimball in 1973, toen president van dat quorum. President Kimball wijdde het land nogmaals in toen hij in Johannesburg was, dat inmiddels het Zuidafrikaanse centrum van de kerk was geworden.

De kerk versterken

Deze bezoeken moedigden de leden aan waardoor er een opleving in de groei van de kerk plaatsvond,

EEN KOSMOPOLITISCHE NATIE

die in 1978 resulteerde in de eerste gebiedskonferentie in Zuid-Afrika, in Johannesburg. Spencer W. Kimball, inmiddels president van de kerk, was aanwezig, samen met enkele andere kerkleiders; het was de eerste keer dat er zich meer dan één algemene autoriteit op Zuidafrikaanse bodem bevond. Er waren gezinnen die zich maanden voorbereidden op hun pelgrimstocht naar deze bijzondere vergadering.

„Naarmate de kerk groeit,” zegt broeder Hefer, „worden er steeds meer zendingelingen geroepen, en de teruggekeerde zendingelingen zijn werkzaam in het ringpresidium en het ZHV-presidium van de ring, als bisschoppen en raadgevers in bisschappen. Ze zijn een steun voor de kerk.”

Een bijzondere mijlpaal voor de heiligen was de inwijding van de Johannesburg-tempel in augustus 1985. Voor veel heiligen is de tempel een deel van hun leven geworden – zij bezoeken deze geregeld en vatten het tempelwerk heel serieus op. Anderen leren veel over de waarde van de tempel door het werk dat zij in dat heilige huis doen.

Zuster Sylvia J. Milne, 29 jaar geleden bekeerd tot de kerk en nu werkzaam als hoofd administratie in de tempel, verwoordt haar gevoelens, die evenzo opgaat voor allen die met haar dienen: „Het is een voorrecht in het huis des Heren te kunnen dienen. Er heerst een liefdevolle geest, een bereidwillige kameraadschap onder hen die betrokken zijn bij het werk voor de doden.”

Met de nieuwe tempel in hun midden als tastbaar bewijs van 's Heren liefde voor hen, kunnen de Zuidafrikaanse heiligen de toekomst met een gerust hart tegemoet zien, vooral als zij Jesse Havens beoordeling van zijn zending in gedachten houden, die hij uitte toen hij in 1855 Zuid-Afrika verliet: „Ik voel dat de Heer ons gezegend heeft. Er is in dit land een fundament gelegd voor een goed werk en er is ruimschoots gezaaid.” En dat zaad is opgekomen, heeft zich geworteld en is uitgegroeid tot een volwassen boom die edele vruchten draagt. □

Zuid-Afrika straalt een bepaalde uitgestrektheid, grootsheid en majesteit uit. De Indische en Atlantische Oceaan ontmoeten elkaar ten zuiden van dit land, terwijl landinwaarts, op het Grote Karroo plateau, iemand een ononderbroken horizon kan waarnemen, welke kant hij ook uitkijkt. In het Kalahari Gemsbok Nasionaal Park in het noordwesten, of het Kruger Nasionaal Park in het noordoosten, vindt men de dieren die Afrika zo beroemd gemaakt hebben. Het historische Kaapstad, de moederstad van de natie en parlementaire hoofdstad, en het opwindende Johannesburg, de „stad van goud”, kunnen wedijveren met de grote steden van de wereld.

Zuid-Afrika, een kosmopolitische natie met haar wortels diep in de zwarte geschiedenis, kwam al vroeg in de vijftiende eeuw onder Europese invloed. De Portugese navigator Bartholomeüs Diaz zette in 1488 voet aan land in de Mosselbaai, ongeveer 400 kilometer ten oosten van Kaapstad. Tweehonderd jaar later vestigde de Nederlandse Verenigde Oostindische Compagnie een verversingspost voor haar handelsvloot aan Kaap de Goede Hoop. Openvolgende golven kolonisten, hoofdzakelijk uit Frankrijk, Duitsland en Groot-Brittannië, werkten mee aan de ontwikkeling van het land.

De werkzaamheden van de Verenigde Oostindische Compagnie brachten vele Nederlanders naar Zuid-Afrika. Hun afstammelingen, samen met die van de Duitse en Franse immigranten, maken het grootste deel uit van de tegenwoordige Afrikaners, die hun eigen taal spreken – het Afrikaans. Zij vormen ongeveer 60 procent van de Zuidafrikaanse blanke bevolking. De andere veertig procent is hoofdzakelijk Engelse, geëmigreerd uit Groot-Brittannië vóór of tijdens de Britse heerschappij in Zuid-Afrika, of in recente jaren. □

Marjorie E. Woods, een free-lance schrijfster, is assistent-filiaalhoofdster van de genealogische bibliotheek in Johannesburg. Zij is lid van de Eerste Wijk van Sandton in de Ring Sandton Zuid-Afrika.

GEDACHTE AVONDMAAL

John S. Tanner

De teksten die de leden van de kerk het bekendst in de oren klinken, moeten wel Moroni 4:3; 5:2 en LV 20:77, 79 zijn, de verzen die de avondmaalsgebeden bevatten. Welke teksten we gedurende de week ook lezen, zeker is dat we deze elke zondag horen. Vóór het geconsolideerde vergader-schema hoorden we ze zelfs twee keer per zondag – in het openingsprogramma van de zondagsschool en in de avondmaalsvergadering. Ik schat dat ik ze tot nu toe ongeveer 3300 keer heb gehoord.

De avondmaalsgebeden behoren tot die weinige gebeden waarvoor de Heer een vaststaande tekst heeft geopenbaard. Het is duidelijk dat Hij wil dat zijn volk regelmatig goed nadenkt over deze heilige woorden. Toch horen we ze vaak zonder echt te luisteren naar de werkelijke betekenis achter de woorden.

Commentaar op de avondmaalsgebeden

Ik heb in geestelijke zin veel baat gehad bij het zinsnede voor zinsnede doornemen van de gebeden, waarbij ik het belang van elke zinsnede overwoog en mij concentreerde op belangrijke woorden. Wellicht kan mijn beschouwing u helpen bij uw aanbidding tijdens het avondmaal, zoals het mij heeft gedaan.

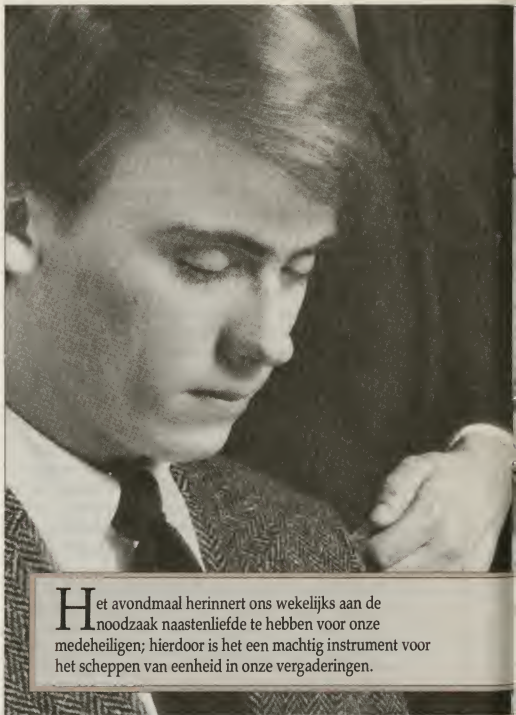
1. „O God, de Eeuwige Vader”

Beide gebeden beginnen op deze wijze. Beide gebeden noemen God twee keer, in beide gevallen wordt er gereferenceerd aan zijn eeuwig vaderschap. Ik heb vaak over het hoofd gezien, dat God, als Vader, ten zeerste deelde in de vreselijke pijn en het offer van de verzoening. Ouderling Melvin J. Ballard beschreef de foltering van de goddelijke Ouder die zijn Zoon zag lijden; een lijden dat Hij had kunnen tegenhouden:

„God hoorde de bede van zijn Zoon in dat uur van ongeëvenaard verdriet en lijden in de hof, toen er bloed uit elke porie van zijn lichaam kwam en Hij smeekte: ‘Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg’ (Luc. 22:42).

„Ik vraag u: welke vader en moeder zouden kunnen toekijken en luisteren naar de smeekbeden van hun lijdende kinderen en geen hulp geven? . . .

„Ik kan me indenken hoe onze liefdevolle Vader vanachter de sluijer naar dit lijden heeft gekeken, tot dat zelfs Hij het niet meer aan kon zien; en, gelijk de moeder die haar stervende kind vaarwel zegt en de kamer uitgeleid moet worden, zodat ze de laatste

Het avondmaal herinnert ons wekelijks aan de noodzaak naastenliefde te hebben voor onze medeheiligen; hierdoor is het een machtig instrument voor het scheppen van eenheid in onze vergaderingen.

stuip trekkingen niet aan hoeft te zien, zo ook boog Hij zijn hoofd en verborg zich ergens in zijn universum; zijn hart moet welhaast gebroken zijn, zo groot was zijn liefde voor zijn Zoon. O, ik dank en prijs Hem, dat Hij ons niet liet vallen, in dat uur dat Hij zijn Zoon had kunnen redden, gelukkig had Hij niet alleen zijn Zoon lief maar ook ons.” (Melvin J. Ballard, *Crusader for Righteousness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 136–137.)

Daarom is het terecht, dat de avondmaalsgebeden ons eraan herinneren dat onze God ook onze Vader is

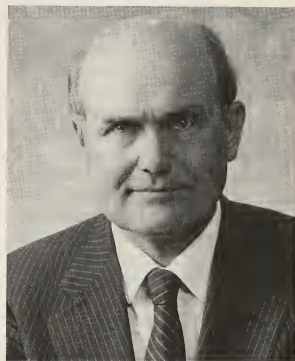
Ouderling F. Enzo Busche president van de Frankfort-tempel

Ouderling F. Enzo Busche, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en momenteel eerste raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-West, is geroepen als president van de bijna voltooide Frankfort-tempel. Zijn vrouw, Jutta Baum Busche, is geroepen als tempelmater.

Ouderling Busche en zijn vrouw werden in 1958 lid van de kerk in Dortmund. Van januari 1978 tot maart 1980 is hij werkzaam geweest als president van het Zendingsgebied München Duitsland. Hij is zeven jaar regionaal vertegenwoordiger geweest in West-Duitsland en raadgever van twee zendingspresidenten.

Ouderling Busche was in het verleden voormalig van een grote uitgeverij- maatschappij. Zuster Busche is voormalig jeugdwerkpresident van de ring, jonge-vrouwenpresident van de ring, raadgeefster in het ZHV-presidium van de ring en ZHV-presidente.

Ouderling en zuster Busche zijn op 9 augustus 1955 getrouwd en hebben vier kinderen.

Ouderling F. Enzo Busche.

Verder deze maand in Kerknieuws:

Van het gebiedspresidium: Tempels en Gods doeleinden	2
De profeten spreken: Actuele berichten over algemene autoriteiten van de kerk	3
Groep onder de loep: Een blik op de alleenstaandengroep in Nederland en Vlaanderen	4
Sport en spel: Sportdag Ring Utrecht in Haren	6
De kerk in de publiciteit: Artikelen over de kerk en genealogie in "Het Beste"	7
Wereldwijd: Korte berichten over de kerk uit binnen- en buitenland	8
De zendelingenpagina's: Alexander Marshall terug van zending	10
Laat 's wat van u horen: Adressen van onze full-time zendelingen	11

Tempels en Gods doeleinden

De Heer heeft duidelijk gesteld dat zijn oogmerk is "de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen" (Mozes, 1:39). Om het laatstgenoemde doel te verwezenlijken, gaf de Heer de kerk een drieledige verantwoordelijkheid:

1. Het verkondigen van het evangelie van de Heer Jezus Christus aan alle naties, geslachten, talen en volken.
2. Het vervolmaken van de heiligen, door hen voor te bereiden op de verordeningen van het evangelie en hen te onderwijzen in gehoorzaamheid, opdat zij hun verhoging kunnen bewerken.

3. Het verlossen van de doden door verordeningen te verrichten ten behoeve van hen die ons zijn voorgegaan.

De ingebruikneming van een tempel is misschien wel het moment waarop deze drie taken het meest nadrukkelijk verenigd worden of het duidelijkst naar voren komen. Een dergelijke ingebruikneming stelt de leden in staat het evangelie op ongedwongen wijze te verkondigen. Mensen zien hoe de tempel gebouwd wordt en stellen vragen. Ze horen de heiligen over deze plaats spreken en vragen zich af waar zij toe dient. Als de heiligen dus bereid en voorbereid zijn om hun mond te openen, kan en behoort een nieuwe tempel een krachtig en doelmatig hulpmiddel bij het zendingswerk te zijn.

Het is ons gebed dat het enthousiasme over de nieuwe Frankfort-tempel niet binnen onze eigen kring zal blijven. Wij hopen dat alle leden, jong en oud, openlijk over de tempel zullen spreken, zich zullen verheugen in de vooruitzichten die de tempel biedt, over de tempel zullen prediken, en anderen zullen helpen begrijpen dat volledige zaligheid onlosmakelijk verbonden is met de heilige tempelverordeningen.

De ingebruikneming van een tempel is ook een geschikt moment om stil te staan bij de verantwoordelijkheid van het vervolmaken van de heiligen.

De psalmist vroeg: "Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede?" (Zie Psalm 24:3.) Wij allen weten dat alleen waardige leden de tempel mogen betreden. Daarom moeten we met hernieuwde toewijding onszelf en anderen voorbereiden, niet alleen op de inwijding van de tempel, maar ook op het werk dat daarop volgt.

Is dit niet de tijd om vast te stellen of we heiligen zijn in de ruimste zin van het woord? We zijn gedoopt en bevestigd als lid van de kerk; maar zijn we heiligen? Een heilige is een ware gelovige; hij of zij streeft ernaar geestelijk en lichamelijk onbevleet te blijven. Daarenboven groeit hij of zij voortdurend in waarheid, krijgt in toenemende mate beheersing over zichzelf en leeft geheel in overeenstemming met de evangelieverbonden.

Wij nodigen een ieder uit dit tempeljaar te zien als een jubeljaar voor Europa - een tijd van heiliging van het individu en het gezin. Wij sporen ook hen met een sterk geloof aan om hen met een zwakker geloof, de hand te reiken en te helpen weer geheel actief in de kerk te worden. Wij doelen hierbij op de zogenaamde minderactieven en hun gezinnen. Laten we bedenken dat de tempel het huis des Heren is, een goddelijk eiland in een goddeloze zee. Het is zeer wel op zijn plaats dat we ons voorbereiden en vervolmaken, zodat we deze gewijde plaats als waardige bezoekers kunnen betreden, met reine handen en een zuiver hart.

Wat de tempel betreft is de verlossing van de doden het meest in het oog springende facet van de drieledige verantwoordelijkheid van de kerk. Wij weten allen dat er in de Frankfort-tempel dopen, begiftigingen en verzegelingen voor de doden verricht zullen worden, zoals dat ook in andere huizen des Heren gebeurt. Dit werk bindt de huidige

generatie aan de voorgaande, ouders aan kinderen, en slaat een brug tussen hemel en aarde.

Waar het om gaat is dit: zijn wij klaar om over die brug te gaan en die ketenen te smeden? Dat zijn we als we genealogisch spuurwerk hebben verricht en de juiste verslagen hebben opgesteld. Dat zijn we als we namen hebben ingestuurd voor verordeningenswerk in de tempel. Daarom sporen wij de leden aan vooruit te lopen op de opening van de Frankfort-tempel door het genealogisch werk een krachtige impuls te geven, met een hogere mate van toewijding en een hernieuwde motivatie.

Ja, voor Europa is dit haar van de tempel! Het is een jaar om Gods doeleinden en de daaruit voortvloeiende verantwoordelijkheid voor de kerk opnieuw te overwegen, welke bestaat uit:

1. Het verkondigen van het evangelie
2. Het vervolmaken van de heiligen
3. Het verlossen van de doden.

Ook is het de tijd om ons opnieuw toe te wijden aan zendingswerk, heiliging van onszelf en onze gezinnen en genealogisch spuurwerk.

Wordt van ons niet verwacht dat wij "heilenden der mensen" en "Verlossers op de berg Sion" zijn? (Zie LV 103:9-10 en Op. 21.) God zegene ons dat wij dat zullen worden en voorbereid zullen zijn op de opening van de Frankfort-tempel.

Het gebiedspresidium

Carlos E. Asay
Russel C. Taylor
Hans B. Ringger

Profeet spoort leden aan de Heiland te volgen

Tijdens een congres voor leerlingen en medewerkers van de Kerkelijke onderwijsinstellingen in Anaheim (Californië) spoorde president Ezra Taft Benson de leden aan Christus' voorbeeld te volgen en 'toe te nemen in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen' (Luc. 2:52). In zijn toespraak lichtte hij de bovengenoemde vier punten nader toe:

Wijsheid "Wijsheid is de juiste toepassing van waarheid. De waarheden waar onze zaligheid van afhangt zijn de belangrijkste waarheden die we moeten leren." Hij onderstreepte het belang van dagelijkse schriftstudie, het bestuderen van de woorden van de hedendaagse profeten en het leren van waarheid op andere gebieden. "Iemand kan zeggen dat hij waarlijk ontwikkeld is als hij weet wat hij niet moet lezen", zei president Benson. "Veel romans en moderne publikaties tasten de moraal aan en verdraaien de waarheid."

Grootte "Het is duidelijk dat de gezondheid van het lichaam de gezondheid van de geest beïnvloedt, anders had de Heer het woord van wijsheid niet geopenbaard." Hij noemde vier zaken die van invloed zijn op onze gezondheid, te weten:

Rechtvaardigheid - Zonden waar men zich niet van bekeerd heeft vreten energie en leiden tot mentale en lichamelijke ziekten. **Voedsel** - De meeste leden weten wat het woord van wijsheid ons verbiedt, maar er moet meer nadruk gelegd worden op een verstandig gebruik van groenten, fruit en graan. "Wij hebben een generatie jongeren nodig die gezonder eet." **Lichamelijke oefening** - Het lichaam moet verkwikt worden door oefening, bijvoorbeeld wandelen, verantwoord joggen, gymnastiek en sport. **Slaap** - De president haalde LV 88:124 aan: "Houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoeid zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest moegen worden versterkt."

Genade bij God "Wij moeten Gods wil te weten komen, en die doen", zei president Benson. Men kan Gods wil te weten komen met behulp van de Schriften, geïnspireerde woorden van de gezalfden des Heren en de Geest van de Heer. Hij spoorde de jeugd aan het boek *Het wonder der vergeving* van president Spencer W. Kimball te lezen. De Heer heeft de leden een bepaalde volgorde voorgedragen: Een zending heeft prioriteit boven een huwelijk en een opleiding, maar als de tijd daar is en de ware is gevonden, dan moet het huwelijk niet uitgesteld worden ten behoeve van een opleiding. "Voor alles is er een juiste tijd."

Genade bij mensen "De beste manier om je medemens tot zegen te zijn is een zending te vervullen en sterke vaders en moeders te zijn - een generatie groot te brengen die deel zijn van de oplossing van de problemen in de wereld, niet een deel van de problemen." Voor een man bestaat er geen grotere roeping dan die van patriarch in zijn gezin. Voor een vrouw is er geen grotere roeping dan het moederschap en het grootbrengen van een waardig nageslacht. "In je jeugd neem je drie zeer gewichtige beslissingen: de rol van het evangelie in je leven, een partner en, vooral voor jongens, een loopbaan." Over de rol van het evangelie zei president Benson dat men deze beslissing moest nemen na een oprechte studie van het Boek van Mormon en na Moroni's belofte in Mor. 10:3-5 op de proef te hebben gesteld. President Benson moedigde de seminarie- en instituutleerlingen aan om bij het zoeken naar een partner hoge idealen te koesteren en naar die plaatsen te gaan waar men mag verwachten een waardige partner te vinden. Hij moedigde de jongemannen aan onder gebed een beroep te kiezen die in de behoeften van zijn toekomstig gezin kan voorzien. "Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen, en dat kunnen jullie ook", zei president Benson. "Jullie hebben geen idee wat voor een enorm, goddelijk potentieel er in jullie schuilt."

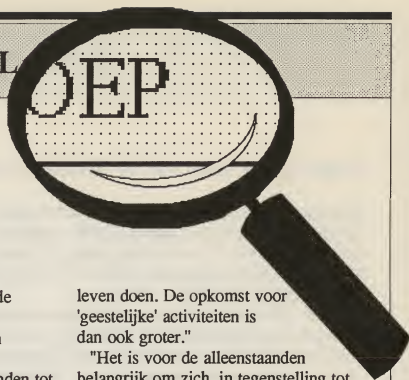
Haardvuuravond voor ouders

Op zondag 22 februari j.l. is in de tabernakel op Temple Square de jaarlijkse haardvuuravond voor ouders gehouden. Sprekers tijdens deze haardvuuravond waren ouderling Jack H. Goasland van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, en zuster Jeanine S. Hansen, huisvrouw en moeder in de Ring Bonneville Salt Lake City. Slotspreker was president Ezra Taft Benson, die de ouders vroeg bij het opvoeden van hun kinderen aan de volgende tien suggesties te denken:

- Zorg dat u bereikbaar bent voor uw kinderen.
- Wees een echte vriend voor uw kinderen.
- Lees uw kinderen voor.
- Bid met uw kinderen.
- Houd elke week een zinvolle gezinsavond.
- Zorg dat het gezin rond etenstijd zoveel mogelijk samen is.
- Lees dagelijks als gezin in de Schriften.
- Doe dingen samen met het gezin.
- Onderwijs uw kinderen evangeliebeginselen.
- Neem de tijd om echt van uw kinderen te houden.

President Benson noemde de taak van de moeder "essentieel voor haar eigen verhoging en voor de zaligheid en verhoging van haar gezin." "Een kind heeft een moeder harder nodig dan wat er ook met geld gekocht kan worden", zei hij. "Tijd doorbrengen met uw kinderen is de grootste gave van alle." Hij spoorde ouders van tieners aan om hun kinderen met liefde te overladen; ze hebben ouders nodig die met ze meevoelen en ze begrijpen en niet onverschillig zijn. Zij hebben de aandacht van hun ouders nodig." President Benson besloot zijn toespraak met de volgende woorden tot de moeders: "Ik beloof u de zegeningen van de hemel en alles wat onze Hemelse Vader heeft, als u uw edele roeping als moeder in Zion grootmaakt."

De alleenstaanden-groep in Nederland en Vlaanderen

"De alleenstaanden te helpen hun relatie met Christus op te bouwen en te verbeteren en te versterken.

"Hem beter te leren kennen en te begrijpen wat Hij voor ons deed.

"De onderlinge band te versterken en nieuwe vriendschappen te sluiten.

"Met z'n allen een fijne en opbouwende tijd te hebben."

Zo werden de doelstellingen van het alleenstaanden-weekend voor ongetrouwen van 30 jaar en ouder, gehouden op 13-15 februari j.l., op het programma omschreven. Doelstellingen die tot een heel fijn en opbouwend weekend geleid hebben, maar ook doelstellingen die tegelijkertijd de alleenstaandengroep in Nederland en Vlaanderen en over de hele wereld richting geven. Wat Nederland en Vlaanderen betreft zijn twee dingen duidelijk: de activiteiten voor de alleenstaanden voorzien in een behoefte, en zij gaan, na jarenlang samen met de jonge alleenstaanden activiteiten georganiseerd te hebben, nu hun eigen weg. En met succes.

Dit artikel kwam tot stand met medewerking van enkele enthousiaste leden van de alleenstaandengroep, te weten Erwin Eweg, voorzitter van de alleenstaanden van de Ring Utrecht, Nettie Stoppelenburg, lid van de Wijk Utrecht, Mabel Fraterman, lid van de Wijk Amsterdam, René Scholten, lid van de Wijk Haarlem, en Johan en Lucie Beerens, voormalige voorzitter en vice-voorzitter van de alleenstaanden in het District Antwerpen.

Bestaat er zo'n verschil tussen de alleenstaanden en de jonge alleenstaanden? "Op een gegeven moment, zo'n twee jaar geleden, kwamen verschillende alleenstaanden tot de eensluidende conclusie dat er gewoon behoefte bestaat aan aparte activiteiten voor alleenstaanden. Eigenlijk is dat ook niet zo verwonderlijk, iemand van 20 heeft gewoon andere interesses dan iemand van 30 of 40", vertelt Nettie. Johan ziet ook enige verschillen: "Kijk, het is niet zo dat je op je 31e verjaardag ineens een ander mens wordt. De behoeften en interesses van een mens veranderen heel geleidelijk. Ik denk dat beide groepen naar een huwelijk verlangen, waarbij bij de alleenstaandengroep deze behoefte wel sterker aanwezig is en er dieper over wordt nagedacht. Ik denk dat daar het grote verschil ligt, de meer serieuze benadering van het leven. Ze willen iets zinnigs in en met hun

leven doen. De opkomst voor 'geestelijke' activiteiten is dan ook groter."

"Het is voor de alleenstaanden belangrijk om zich, in tegenstelling tot de naam van hun groep, niet alleenstaand te voelen", zet Johan zijn betoog voort. "Ze moeten kunnen voelen dat ook zij belangrijk zijn en erbij horen. Velen voelen zich alleen omdat in de kerk de nadruk gelegd wordt op het gezin en zij deze zegening nog niet hebben ontvangen of een teleurstellende ervaring (echtscheiding) achter de rug hebben. Het is dan ook belangrijk om leden van deze leeftijdsgroep op activiteiten samen te brengen zodat ze merken dat ze niet alleen zijn en leren begrijpen dat er ook andere mensen zijn met dezelfde problemen, dezelfde noden."

Men is zeer enthousiast over de activiteiten die voor de alleenstaanden

Roeien op de Loosdrechtse plassen tijdens een pinksterweekend voor de alleenstaanden.

De alleenstaandengroep mag een 'wat serieuzere benadering van het leven' hebben, aan plezier ontbreekt het tijdens de activiteiten niet!

georganiseerd worden. "Ik geniet enorm van de activiteiten voor de alleenstaanden", zegt René. "De onderlinge verhoudingen zijn stabiel en de sfeer tijdens kampen is altijd prima. Voor sommigen het alleenstaandenkamp het enige weekje per jaar is dat ze met vakantie gaan, men wil er dus wat van maken." Ook Mabel geniet van dit soort activiteiten: "Vaak wordt mij bij kampen een onderwijzende taak toebedeeld, en dat vind ik heerlijk. Je geeft elke dag les, in principe dezelfde les aan steeds een andere groep, maar omdat de groep steeds anders is wordt je les ook anders en geef je eigenlijk vijf verschillende lessen. Lesgeven een geweldige manier om mede-kampleden beter te leren kennen."

"Wat ik leuk vind van kampen en dat soort activiteiten, is dat je het gevoel krijgt dat mensen om je geven en je waarderen", zegt Nettie. "Je leert elkaars goede kanten kennen, ook elkaars minder goede kanten, maar die leer je accepteren. Er is erg weinig spanning op het persoonlijke vlak." Ook Erwin is zeer te spreken over de sfeer tijdens activiteiten: "Voortreffelijk, werkelijk heel goed. Naast dat er aandacht wordt besteed aan het geestelijke aspect hebben we ook een hoop plezier samen."

René haalt een leuke herinnering op: "Tijdens het afgelopen zomerkamp in

Zeeland was onze 'kok' Wim Bossenbroek jarig. Wij hebben hem op zeer gepaste wijze een aubade gebracht. Tegenover het kamphuis (een oude school) stonden een paar eenvoudige huisjes, in een waarvan Wim en zijn gezin waren ondergebracht. Wij stelden ons 's morgens vroeg in slagorde voor zijn huisje op, met een uitgebreid ontbijt op een dienblad. Ook het orgel was op straat gezet, waar soms rakelings een fietser of auto langsscheurde. Om precies zeven uur lieten we een wekker aflopen en begonnen wij met de bekende Nederlandse verjaardagsliedjes, en ook een Belgische en een Franse. Kort daarop verscheen er een slaperig koppie uit het dakkapelletje, dat met glunderende lach onze goedbedoelde geste in ogenschouw nam. Na deze muzikale krachttoer werd hem het ontbijt door enige liefvallige zusters op bed bezorgd."

Is een onderwerp als 'huwelijk' gemakkelijk bespreekbaar tijdens alleenstaanden-activiteiten? René vindt van wel: "Als het onderwerp ter sprake komt, spreken we er vrijuit over. Het is tenslotte een onderdeel van het evangelie en dit kan door de alleenstaanden niet overgeslagen worden." Ook Lucie vond het onderwerp niet moeilijk bespreekbaar. "Wat soms wel moeilijk was, was om het juiste antwoord te geven op de

verschillende vragen. Soms is er de neiging om de alleenstaandenorganisatie aan te zien als een soort huwelijksbureau. Het feit dat men denkt dat activiteiten alleen met dat oogmerk georganiseerd worden worden, weerhoudt hen ervan eraan deel te nemen."

"Ik kan me voorstellen dat het voor sommigen een zeer pijnlijk onderwerp is", zegt Mabel. "Als je bijvoorbeeld net een verbroken verlovingscontract hebt of bezig bent een scheiding te verwerken, dan ga je niet vrolijk over een tempelhuwelijk zitten praten. Aan de andere kant zijn er mensen waarvoor dit onderwerp niet vaak genoeg besproken kan worden."

De alleenstaanden zijn qua leeftijd een brede groep: 31 jaar en ouder; de groep omvat dus ook 50- of 60-jarigen. Kunnen mensen van zulke uiteenlopende leeftijden een homogene groep vormen?

"Het weekend in februari was voor mij de eerste ervaring hiermee", vertelt René. "Het ging prima. Je moet proberen, als 'jongere' en 'oudere', je voor elkaar te interesseren. Dat kost soms moeite, maar ik denk dat het een gezonde christelijke zaak is."

Men is het er unaniem over eens dat de alleenstaandengroep een belangrijke plaats in het kerkleven inneemt, of in ieder geval behoort in te nemen. In dit verband wil Erwin nog een positieve ervaring kwijt: "Tijdens weekends en kampen worden er altijd heel snel zanggroepjes gevormd. Bij een van deze gelegenheden stonden enkele niet-leden zeer aandachtig buiten het gebouw te luisteren en was het duidelijk dat zij onder de indruk waren van wat zij hoorden. Later bleek ook dat een jonge zuster tijdens het zingen dusdanig door de Geest geraakt was dat zij besloot om een zendingsofrop te aanvaarden. Kijk, dit was een klein stukje zendingswerk, binnen de groep en naar buiten toe. Wij als 'alleenstaanden' zijn samen nog heel wat mans!"

Sportdag Ring Utrecht

Volleybaltoernooi trekt veel sportieve belangstelling

Op zaterdag 7 maart j.l. is er in Haren (Groningen) een ringsportdag georganiseerd door de Wijk Groningen. Ditmaal werd er maar een sport bedreven, nl. volleybal, waardoor er meer en langere wedstrijden gespeeld konden worden. Gevolg: een eerlijke competitie, waarin een ieder z'n uiterste best deed. Voor de kinderen en minder sportieven was er gelegenheid om te zwemmen. Het hele gezin kon dus sportief bezig zijn.

In totaal hadden veertien teams zich (op tijd) opgegeven, die werden verdeeld over drie poules. Er was een poule speciaal voor jonge teams tot en met zeventien jaar.

's Ochtends werden de wedstrijden in de verschillende poules gespeeld. Ieder team speelde tegen elk ander team in zijn poule en om een uur of twaalf waren de standen in de poules bekend.

De winnaars van het toernooi: het team van Zwolle.

De poulewinnaars waren: Groningen, Zwolle en Lelystad.

's Middags, na een korte pauze, gingen de eerste en tweede van elke poule door naar de winnaarspoule. Toernooiwinnaar werd uiteindelijk de Gemeente Zwolle. Proficiat, Zwolle!

Na de sportdag kon er in de kerk een eenvoudige doch voedzame maaltijd genuttigd worden. Tijdens de gezellige dansavond, die winnaars en verliezers van het sportgebeuren weer bij elkaar bracht, werden de prijzen uitgereikt. De toernooiwinnaar kreeg een wisselbeker en de poulewinnaars gingen met een niet te versmaden slagroomtaart naar huis.

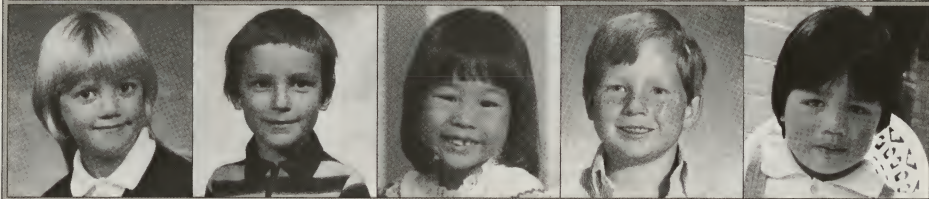
Naast een goede opkomst van zo'n 120 personen is de dag zeer goed en sportief verlopen. Hopelijk zullen volgend jaar nog meer mensen plezier beleven aan de sportdag en zullen er dan naast veel jongerenteams ook meer dames- en herenteams meedoen.

Winnaars in hun poule: het team van Groningen.

VOOR DE KINDEREN

Mei 1987

DE MARTELAAR STEFANUS

Nadat Jezus was opgestaan, gingen zijn apostelen door met het onderwijzen van het evangelie, veel mensen geloofden en werden gedoopt. Zelfs enkele joodse leiders, die nooit in Christus geloofd hadden toen Hij nog leefde, werden lid van de kerk en stonden bekend als christenen.

Dit zendingswerk nam zoveel tijd van de apostelen in beslag, dat zij niet alles konden doen om de kerk te leiden. Daarom riepen en ordenden zij zeven goede mannen om voor de armen en de weduwen te zorgen. Een van die zeven mannen was Stefanus. Zijn roeping was heel bijzonder voor hem. Zijn taken kwamen overeen met die van Aäronisch priesterschapdragers. Ook verkondigde Stefanus het evangelie, verrichtte hij wonderen en deed hij door de macht van het priesterschap andere wonderbaarlijke dingen.

Helaas werden veel mensen boos op Stefanus omdat hij predikte. Zij geloofden niet dat Jezus de Verlosser was, en zij beschuldigen Stefanus van godslastering. Enkele ongelovigen brachten Stefanus voor het sanhedrin, een rechtscollege van joodse leiders. Er werd een onwettig en oneerlijk proces gevoerd waarin mensen lozen over Stefanus, in de hoop dat hij in de problemen zou raken.

Maar ondanks dat Stefanus vals werd beschuldigd, bleef hij sterk, getrouw en vergevingsgezind. Hij wist dat God met hem was.

Het gezicht van Stefanus leek tijdens het proces op dat van een engel, omdat de macht van God op hem rustte. In antwoord op de beschuldigingen van de raad, probeerde Stefanus zich niet te verdedigen, maar vertelde hij de mensen dat zij de geboden van God niet gehoorzaamden.

De mensen waren woedend. Zij haatten Stefanus omdat hij hun de waarheid vertelde. Zij gedroegen zich als wilde dieren en wilden Stefanus aanvallen. Maar Stefanus, die vervuld was van de Hellige Geest, keek op naar de hemel en riep vol vreugde: „Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods” (Hand. 7:56).

Uiteraard konden de goddeloze mensen dit wonderbaarlijke visioen niet zien, daarom geloofden zij Stefanus niet. In hun uitzinnige woede wierpen zij Stefanus buiten de muren van de stad. Zij legden hun mantels aan de voeten van een jonge joodse leider, Saul, en stierden Stefanus.

De stenen sloegen en dreunden op Stefanus' lichaam, hij wist dat hij zou sterven. Hij was niet bang, omdat hij wist dat hij weer bij Je-

zus zou zijn. Moedig bad Stefanus: „Here Jezus, ontvang mijn geest” (Hand. 7:59).

Hij had geen kwade gevoelens tegenover zijn moordenaars en riep nederig uit, „Heer vergeef deze mensen”. En toen stierf hij. (Dit verhaal staat in Handelingen 6; 7:51-60; 8:1-2). □

DE WOLLEN DEKEN

Greg Larson

Hij zal het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat ik niet come en het land treffe met de ban.

Papal”
Het trillende stemmetje in de stille duisternis werd gevolgd door een onderdrukt gesnik.

„Pappiel”
Deze keer was de kreet een beetje harder en angstiger.

Haastige voetstappen klonken door de gang in de richting van het stemmetje. Toen, *klik*, en de slaapkamer vulde zich met licht. Steefs vader stond in de deuropening. „Steeff, wat is er? Heb je een nare droom gehad?”

Steeff knikte.

Vader ging op het bed zitten en streek over het bolletje van zijn zontje, terwijl hij de tranen van zijn wangen veegde.

„Wees maar niet bang, knulletje.”

„Ik droomde” – Steeff probeerde het snikken te bedwingen en zijn adem stakte – „dat jij en mam” – hij slikte – „weg waren en dat... ik jullie nooit meer

zou zien!” Steeff keek omhoog naar zijn vaders bruine ogen. „Ik was helemaal alleen.”

Zijn vader sloeg zijn sterke armen liefkozend om Steeff heen. „Weet je, Steeff, er is een andere klei-

ne jongen geweest die erg veel op jou leek. Ook hij was eens bang dat hij alleen was. Wil je iets over hem horen?”

Steeff knikte.

Carlos was van jouw leeftijd toen zijn ouders

hem naar zijn grootmoeder in Mexico zonden. Zijn familie zou naar een ander deel van Colorado gaan verhuizen en Carlos' vader zei tegen hem dat zij hem zouden ophalen zodra zij een huis gevonden hadden en erin getrokken waren.

De oom van Carlos bracht hem naar Mexico. Zij reisden over hete, stoffige wegen, door woestijnen en over bergen. Eindelijk, in een kleine stad aan de voet van de bergen, glimlachte zijn oom tegen Carlos en zei: „we zijn er”.

Toen reden zij verder in de richting van een klein wit stenen huis, kippen stoven alle richtingen uit, klapwiekend met hun vleugels en krijgsrend tegen de auto en zijn inzittenden.

Er kwam een oude vrouw naar buiten. Ze had een donkerbruin gezicht en wit haar. Carlos' oom sloeg zijn armen om haar heen en kuste haar op de wang.

„Carlos,” zei zijn oom, „herinner je je grootmoeder nog?”

„Bienvenido, welkom, Carlos.” De vrouw glimlachte tegen hem.

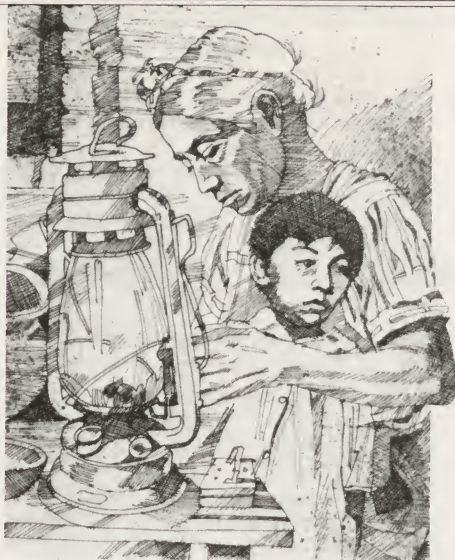
Carlos stond er alleen maar. Hij was sinds zijn

babytijd niet meer bij zijn grootmoeder geweest en hij kon zich haar helemaal niet meer herinneren. Eindelijk keek hij op naar zijn oom. „Oom Pablo, ik wil hier niet blijven!” Carlos fluisterde, hoewel hij wist dat zijn grootmoeder geen Engels verstond.

„Carlos, denk eraan dat je ermee ingestemd heb het hier te proberen. Het is maar voor kort,” zei oom Pablo. „Hier, pak aan, en probeer of je sterk genoeg bent om dit in huis te dragen.” Pablo nam de oude verschoten weekendtas uit de wagen en gaf deze aan Carlos.

Carlos zette de tas net even binnen de deur neer. Hij wandelde door de twee kamers van het huis. De houten meubels kwamen vreemd op hem over, net zoals de platen met kralen die aan de muren hingen. In het midden van de grootste kamer stond een hoge houten machine met strengen garen die op en neer gingen; op de vloer eromheen lagen verschillende bollen met gekleurde garen.

Carlos liep door de achterdeur naar het schuurtje waar gekookt werd, waar zwarte potten en pannen aan de muur hingen en waar hout in een hoek lag

opgestapeld. Hij zag dat zijn oom en grootmoeder nog aan het praten waren, hij besloot iets te verzinnen om zijn oom zo ver te krijgen dat hij hem mee naar Colorado terugnam.

Carlos ging door de achtertuin naar de andere kant van het huis. Hij zag enige jongens op straat spelen en liep naderbij om naar hen te kijken. Plotse-ling sprong er een hond op die tegen hem begon te blaffen. De jongens stopten met hun spel, een van hen riep de hond terug. Allemaal begroetten zij Carlos luidruchtig, maar hij kon hen niet verstaan. Zij riepen opnieuw, toen hij nog geen antwoord gaf, begonnen zij te lachen.

Carlos draaide zich om en rende weg. *Ik kan het*

toch niet helpen dat ik geen Spaans versta? dacht hij.

Carlos rende door het dorp, hij stopte niet eerder totdat hij op een kleine heuvel was. Vanaf de top kon hij het huis van zijn grootmoeder zien. „O, nee,” steunde hij. „De wagen van oom Pablo is weg!”

De ondergaande zon had de ver verwijderde wolken in rood, oranje en roze veranderd toen Carlos naar het huis van zijn grootmoeder terugging. Zij was in het schuurtje bezig het eten klaar te maken. Toen zij opkeek en Carlos zag, zette zij de schaal die zij vasthield neer en pakte hem bij zijn schouders.

„Carlos,” zei zij, maar ging toen opgewonden door in

het Spaans. Carlos verstond haar woorden niet, maar hij begreep dat zij erg ongerust was geweest en dat hij niet naar buiten moest gaan zonder het naar te zeggen. *Volwassenen zijn in alle talen gelijk*, besloot Carlos.

Tijdens het avondeten probeerde zijn grootmoeder hem de Spaanse woorden voor de dingen die zij gebruikte te leren: mesa (tafel), plate (bord), tenefor (vork), pan (brood), frijoles (bonen), arroz (rijst), limonada (limonade). Carlos at maar weinig. Als zijn moeder Mexicaans eten maakte, was het altijd een traktatie, maar nu wilde hij alleen een hamburger met ketchup, mosterd en augurken.

Na het eten werkte grootmoeder aan het weefgetouw bij het gedimde licht van een petroleumlamp, zij weefde stof van de kleurrijke garens. Bij het werk zong zij zachtjes, keek telkens op naar Carlos en glimachte. Hij zat op de grond naar zijn grootmoeder te kijken en wou dat zij een televisie had.

Zijn grootmoeder liet Carlos in het enige bed dat het huis rijk was slapen. Zij legde een deken over hem heen, liet het muskieten-

net neer, en stopte de uiteinden onder de matras. „*Buenas noches*, slaap lekker, Carlos.” Ze ging naar de andere kamer en deed het licht uit.

Duisternis omgaf Carlos. Krekels sjirpten in de buurt. Hij kwam overeind, keek uit het raam naar een flonkerende ster en vroeg zich af of deze zelfde ster ook op zijn ouders scheen. De hele dag had hij tegen zijn tranen gevochten, maar nu kon hij ze niet meer tegenhouden. Weidra lag hij hartverscheurend te snikken.

Grootmoeder deed de petroleumlamp weer aan en kwam de kamer binnen. Zij deed het muskietennet omhoog, ging naast Carlos op het bed zitten en trok hem in haar armen. „Carlos, Carlos.” Ze legde haar zachte wang tegen zijn voorhoofd en langzaam wiegde zij hem heen en weer, al zachtjes neurierend.

„Ik wil mijn papa . . . en mijn mama,” snikte Carlos.

Grootmoeder stond op, nam hem bij de hand, en bracht hem naar een houten kist in de andere kamer. Zij nam mooie kleurige lappen en zachtgekleurde kleding uit de kist en legde ze opzij. Toen pakte ze een kleine, geweven deken met brede strepen van groen, rood, wit, en oranje. „*Sarape*,” zei ze.

Toen haalde de oude vrouw iets te voorschijn, dat gewikkeld was in wit kant. Ze haalde de kant eraf, er kwam een boek tevoorschijn. Zij lachte naar Carlos en opende het boek. Zwart-wit foto's vulden elke bladzijde. Ze sloeg de bladzijden langzaam om, bij foto's van een bruid en bruidegom alsook van baby's speelde er een glimlach om haar mond. Ze wees naar een foto van een kleine jongen en zei: „*Tu papi*, je vader.”

Carlos bekeek de foto eens goed. Het jongetje op

de foto leek op hem. Het was zijn vader, met dezelfde *sarape* over zijn arm. Ook stond er een knappe jonge vrouw op de foto met haar arm om hem heengeslagen.

Carlos liet zijn vingers vlug over de grove weefsels van de *sarape* glijden. De vingers van zijn vader hadden deze weefsels waarschijnlijk net zo beroerd toen hij net zo groot was als Carlos nu.

Hij keek van het plaatje naar zijn grootmoeder. Zij droeg haar witte haar strak achterover – op de

zelfde manier als op de foto – alleen toen was haar haar zwart geweest. Ze is nog steeds aardig om te zien, dacht Carlos.

Toen hij naar zijn grootmoeder keek, lachte zij, maar tegelijk rolde er een traan over haar wang. Spoedig begreep Carlos dat zij zijn vader net zo liefhad als hij en dat zij net zo alleen was als hijzelf.

„Grootmoeder,” zei Carlos gewoonweg en sloeg zijn armen om haar heen.

Bij beiden verschenen er tranen in hun ogen, maar deze keer waren het vreugdetranen.

Toen grootmoeder Carlos terug in bed had gestopt, legde zij de *sarape* op het voeteneind.

„Dank u, grootmoeder,” zei Carlos, en lachte haar toe. „Alles zal goed komen, dat weet ik zeker.”

Grootmoeder lachte naar Carlos, kwam terug en kuste hem welterusten. „*Te quiero mucho*, ik houd veel van jou, Carlos.”

Steeff lag behaaglijk onder de dekens.

Zachtjes streek zijn vader het haar van Steeff uit zijn gezicht, toen verliet hij de kamer. Spoedig was hij terug – met een mooie gekleurde *sarape* die aan een kant een beetje geschroefd was. Hij spreidde de *sarape* over Steeff. „*Te quiero mucho*, Steeff.” □

ZOEK DE BOEKEN

JennaVee Allgrunn

OUDE TESTAMENT

Spreuken	Genesis	Jesaja
Johannes	Maleachi	1 Nephi
Ezra	Judas	Ruth
2 Samuël	Jakob	Ezechiël
Jakobus	Daniël	Habakuk

NIUWE TESTAMENT

Titus	Amos	3 Johannes
Matteüs	Openbaring	Mosiah
Exodus	Jona	Helaman
Marcus	1 Timoteüs	Galaten
Lucas	Hebreeën	Alma

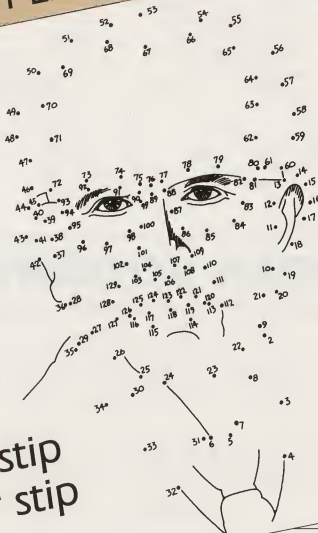
BOEK VAN MORMON

Omcirkel de boeken die in het Boek van Mormon, het Nieuwe Testament en het Oude Testament voorkomen.

Helaman	Matteüs	Jakobus
Marcus	Omni	Mormon
Jakob	Romeinen	3 Nephi
Ether	Amos	Mosiah

Antwoorden
 Boek van Mormon: Helaman, Omni, Mormon, Jakob, 3 Nephi, Ether, Mosiah.
 Nieuwe Testament: Titus, 3 Johannes, Matteüs, Openbaring, Marcus, 1 Timoteüs, Galaten, Lucas.
 Oude Testament: Spreuken, Genesis, Hebreeën, Jeseja, Maleachi, Ezra, Ruth, 2 Samuël, Ezechiël, Daniël, Habakuk.

PRESIDENT EZRA TAFT BENSON

Van stip
naar stip

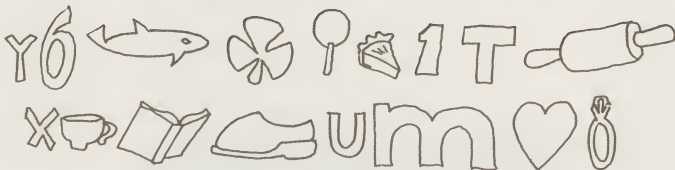
Howard Boughner

VOOR DE GRAP

VERBORGEN VOORWERPEN

Kun je deze verborgen voorwerpen in dit plaatje vinden?

Mick Reazor

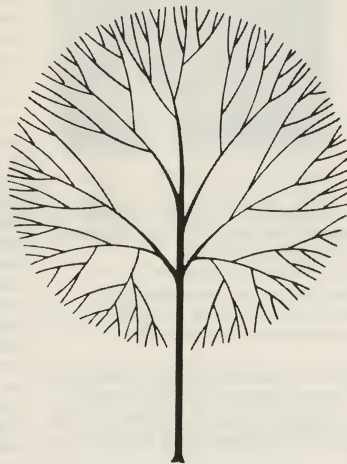
"Genealogie, een bron van vreugde"

"Het Beste" publiceert artikel over genealogie en de kerk

De titel van dit stukje is niet van mij, maar van een zekere Dale Van Atta, die in het maantnummer van "Het Beste" zeer positief schrijft over de genealogische werkzaamheden van onze kerk.

De schrijver vermeldt dat het uitzoeken wie je voorouders waren, een gewilde hobby is geworden. "In uw stamboom huizen waarschijnlijk heiligen en schurken. In beide gevallen wordt het herontdekken van hun geschiedenis een boeiende ontdekkingstocht naar uzelf", aldus Atta.

Het ontdekken van je stamboom ging en gaat niet altijd zo gemakkelijk, òf omdat de stukken soms moeilijk te vinden zijn, òf omdat de gegevens niet altijd betrouwbaar zijn òf omdat niet iedereen in de gelegenheid is om dagen in een archief in het buitenland in oude boeken te snuffelen. In Salt Lake City (Utah) bevindt zich echter het meest omvattende genealogische archief ter wereld, zoals de meesten van de lezers wel weten. Elk jaar bezoeken ongeveer 550.000 personen het naslagcentrum, om de daar opgeslagen gegevens te raadplegen. Het centrum is, evenals de 670 filialen over de gehele wereld, open voor iedereen die op zoek is naar voorouders of andere - reeds

overleden - personen. De bekende schrijver Alex Hailey (o.a. van het boek "Roots") zegt dat het woord "nuttig" een belachelijk zwakke omschrijving is van het werk dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen doet en reeds heeft gedaan. "Het is de geweldigste verzameling ter wereld, geen enkele uitgezonderd."

In 1938 is begonnen met het microfilmen in de Verenigde Staten. Na de Tweede Wereldoorlog werd hiermee begonnen in Scandinavië, waar het werk nu bijna voltooid is. In de

Beneluxlanden is in veertig jaar bijna 90% van de burgerlijke-standregisters, kerkelijke doop-, trouw- en begrafenissenboeken en gerechtelijke en notariële akten gefotografeerd. Men denkt over twee à drie jaar in deze landen klaar te zijn. Een kopie van alle bescheiden wordt geschonken aan regeringen, kerken en archieven die toestemming geven voor het filmen en fotograferen. In verschillende steden in Duitsland, alsmede in Brussel was het reeds mogelijk om microfiches en -films te bestuderen met op naam gerubriceerde

familiegegevens. Vrijwilligers helpen de bezoekers wegwijs te worden. Verwacht wordt dat in september 1987 een filmtөөk in het kerkgebouw in Apeldoorn in gebruik zal worden genomen. In Frankrijk en Engeland worden ook steeds meer gegevens vrijgegeven die op microfilm kunnen worden vastgelegd.

Door gegevens over geboorte, huwelijk en overlijden van onze voorouders te bewaren zorgt de kerk voor een hulpbron van onschatbare waarde. Of diegenen die ons zijn voorgegaan nu vorsten waren of vagebonden, vrijbuiters of vrome lieden, hun levensverhalen zijn even zoveel kostbaarheden voor hen die met geduld en volharding graven in hun familiegeschiedenis, aldus het geschrevene in "Het Beste".

Mogelijk zullen niet-leden van de kerk de woorden van de profeet Maleachi, "Hij zal het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders", eens in volheid kunnen aannemen en beseffen dat wij in het laatste der tijden telkens met de vervulling van een profetie worden geconfronteerd.

Zuster J.H. Kirschbaum-zur Kleinsmiede

Ouderling Henry D. Taylor overleden

Ouderling Henry D. Taylor, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig, is op dinsdag 24 februari j.l. op 83-jarige leeftijd overleden.

Op 6 april 1958 werd hij geroepen als assistent van de Raad der Twaalf, op 1 oktober 1976 werd hij lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Op 30 september 1978 werd hem de status van emeritus-lid verleend.

Als assistent van de Raad der Twaalf werd hij tot vice-voorzitter benoemd van het coördinatiecomité lesmateriaal voor volwassenen. Hij assisteerde ouderling

Thomas S. Monson, toen lid van de Raad der Twaalf, bij het overzien van het lesmateriaal voor volwassenen voor de priesterschapsquorums, ZHV, zondagsschool en OOV. Ook was hij verantwoordelijk voor leiderschapstraining.

Ten tijde van zijn roeping als algemene autoriteit was hij de president van het Zendingsgebied Californië. Daarvoor was hij tien jaar werkzaam geweest als president van de ringen Sharon en East Sharon in Provo. Ook is hij werkzaam geweest als bisschop, hogeraadslid, ringadministrateur en quorumpresident zeventigen.

Ouderling Taylor had een rustige nederigheid die indruk maakte op allen met wie hij omging. Toen ouderling Taylor geroepen werd als algemeen autoriteit, schreef ouderling Spencer W. Kimball over hem: "Hij is een volmaakte combinatie van een stil, bescheiden enthousiasme en een sereniteit die geschaagd wordt door een reservoir van kracht, invloed en succes."

Ouderling Taylor is op vrijdag 27 februari j.l. begraven. Hij laat een vrouw, vier kinderen, zestien kleinkinderen en zes achterkleinkinderen achter.

Ouderling Henry D. Taylor

Tabernakelorgel gemoderniseerd

Het tabernakelorgel is na een periode van achttien maanden van reparatie en modernisering weer op zijn oude plaats terug. Hoewel er op het eerste gezicht weinig veranderingen te zien zijn, is het orgel voorzien van nieuwe toetsenborden en enkele elektronische snuffjes. Ook worden er binnenkort enkele orgelpijpen bijgeplaatst.

De houten ombouw heeft een nieuwe beschermende laag gekregen. Ook zijn er drie digitale klokjes ingebouwd, een die de tijd aangeeft, een die als stopwatch dient en een die de organist bij rechtstreekse radio- of televisiezendingen helpt het tempo van de muziek aan te passen aan de resterende zendtijd. Ook is er een uitschuifbaar elektronisch controlepaneeltje ingebouwd, waarmee de organist met behulp van een computer bepaalde klankcombinaties kan produceren.

Robert D. Rhoads, die verantwoordelijk was voor de werkzaamheden aan het orgel, zei: "Het is werkelijk een prachtig orgel. Het is niet het grootste orgel ter wereld, maar wel een van de beste. Deze vernieuwingen zullen het orgel een vollere en warmere klank geven."

Zwemwedstrijden Scouting Nederland

Evenals vorig jaar was de Haagse David O. McKay-verkennergroep, versterkt met enige meisjes, present bij de jaarlijkse zwemwedstrijden georganiseerd door Scouting Nederland (zie het aprilnummer van *De Ster* van 1986). Toen zette de Haagse jeugd bepaald geen onverdienstelijke tijden op het bord en met spanning werd naar de resultaten van deze dag uitgekeken. Zowel bij de individuele nummers als bij de gemengde estafette (14-16 jaar) deden de Haagse jongelui mee. Maaik Hogervorst, Melanie Brouwer en Sylvain Gfeller maakten behoorlijke tijden. Sylvain was 5 seconden sneller dan verleden jaar op de 50 m. schoolslag en Melanie bereikte op de 50 m. vrije slag (ondanks ziekte) een derde plaats. Helaas viel de estafetteploeg niet in de prijzen, maar dit kwam omdat enkele verenigingen bij deze gemengde estafette teams met alleen jongens inzetten. Uiteraard is hierover protest aangetekend bij Scouting Nederland. Natuurlijk mocht dit de pret van de dag niet drukken.

Broeder P. Jansen maakte van dit vrolijke gebeuren, waar ook nog vijftien supporters uit Den Haag aanwezig waren, een videofilm, zodat velen nog kunnen nagenieten van deze spannende dag.

HLD-spotjes in de prijzen

Tijdens de 16e jaarlijkse prijsuitreiking van de 'U.S Television and Radio Commercials Festival' (festival waarbij de beste reclamespotjes op radio en televisie in Amerika worden gehonoreerd) hebben twee spotjes van de produktie maatschappij van de kerk, Bonneville Media Communications, een eerste prijs behaald. Bonneville Media Communications produceert korte filmpjes waarin menselijke waarden worden onderstreept en die voornamelijk gericht zijn op het versterken van de gezinsband.

Voor dit festival waren ruim 3.000 spotjes uit 22 landen ingezonden.

Abonnementen op *De Ster*

Heeft u vragen, klachten of andere opmerkingen over *De Ster* of de verzorging daarvan? Neem contact op met het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland. Telefoon: (0031)-(0)3402-40260. Nog steeds bellen of schrijven veel leden naar Friedrichsdorf, de problemen worden echter het snelst verholpen door contact op te nemen met het vertaalbureau.

Meer zendingen dan ooit

Momenteel heeft de kerk meer dan 33.000 zendingen in het veld, het hoogste aantal in de geschiedenis van de kerk. Op 31 december 1986 bedroeg dit aantal exact 31.803, het hoogste aantal waarmee ooit een jaar werd afgesloten. Het aantal dopelingen in 1986 bedroeg 216.210, het op een na hoogste aantal ooit. Ook is er een record-aantal exemplaren van het Boek van Mormon verspreid. In 1986 in totaal 2.911.916.

ZHV viert 145-jarig bestaan

Op dinsdag 17 maart j.l. vierde de zustershulpvereniging haar 145-jarig bestaan. In een interview met de *Church News* zei algemeen presidente van de ZHV, zuster Barbara Winder onder andere: "Dit is een monumentale verjaardag. Als vrouwen in deze bedeling zijn wij enorm gezegend met de leiding en richtlijnen die de ZHV ons biedt. Onze grootste uitdaging nu is de vrouwen te helpen inzien wie ze zijn en wat hun verantwoordelijkheid is, wat de Heer wil dat ze doen zodat ze hun beslissingen baseren op juiste beginselen, op de beginselen van het evangelie." Naar aanleiding van deze verjaardag is in veel units in Nederland en Vlaanderen een avondmaalsvergadering gewijd aan de ZHV.

Hotel Utah gesloten

Na 76 jaar lang het stadsbeeld van Salt Lake City mede te hebben beheerst, zal het gerenommeerde hotel van de kerk, Hotel Utah, gesloten worden. Dit heeft het Eerste Presidium op donderdag 12 maart j.l. bekendgemaakt. Het hotel wordt gerenoveerd en omgebouwd tot kantoorruimte, om de verschillende afdelingen en organisaties van de kerk onder te brengen. Momenteel zijn deze op verschillende plaatsen in de stad gehuisvest.

Aanleiding tot deze beslissing was de noodzaak van een grondige renovatie van het gebouw. Het hotel ging in 1911 open om te voorzien in de behoefte aan goede hotelaccommodatie in de stad. Nu er echter verschillende goede hotels in de nabije omgeving zijn, bestaat deze noodzaak niet meer, aldus het Eerste Presidium. Ook zal het gebouw van vergaderruimten voorzien worden ten behoeve van wijken in het centrum van Salt Lake City. Deze hebben dringen een nieuw onderkomen nodig en het reserveren van vergaderruimte voor deze wijken in het te renoveren hotel maakt de bouw van kostbare nieuwe kerkgebouwen in de stad overbodig. Bij de werkzaamheden zal alle mogelijke moeite gedaan worden om de indrukwekkende architectuur zoveel mogelijk in stand te houden. Het hotel zal naar verwachting op 31 augustus a.s. de deuren sluiten.

Hogepriester-social Ring Utrecht

Hogepriester-social? Wat is dat? Waarom? Op zaterdag 21 maart j.l. konden een redelijk aantal hogepriesters uit de Ring Utrecht en hun echtgenoten, alsmede enkele alleenstaanden, ondervinden hoe fijn zo'n social kan zijn. Het op ontspannen wijze met elkaar omgaan en elkaar daardoor juist, buiten de kerkelijke werkzaamheden om, beter leren kennen is het doel waarvoor deze avond georganiseerd werd door de Ring Utrecht voor al haar hogepriesters, diens echtgenoten en alleenstaande oudere zusters. Onder het genot van overheerlijke hapjes en een dansje heeft menigeen plezierig een praatje kunnen maken over beroep, hobbies, interesses enzovoorts. Gezelligheid was het motto dat een ieder na afloop kon onderstrepen. Daarnaast was het goed om deze hogepriesters in hun quorum bijeen te zien. Het is de bedoeling dat een dergelijke social twee maal per jaar gehouden zal worden en hopelijk zullen de volgende keer nog meer hogepriesters met hun vrouwen, alsmede alleenstaande zusters van dit samenzijn kunnen genieten.

Tien nieuwe zendingsgebieden in zeven landen

Het Eerste Presidium heeft bekendgemaakt dat er tien nieuwe zendingsgebieden georganiseerd zijn in zeven landen: een in de Filippijnen, drie in de Verenigde Staten, twee in Mexico, een in de Dominicaanse Republiek, een in Brazilië, een in Portugal en een in Zimbabwe. Het totaal aantal zendingsgebieden in de kerk bedraagt nu 201.

Genealogisch onderzoek 'steeds eenvoudiger'

Meer dan driekwart van de ringen heeft nu toegang tot kerkelijke faciliteiten voor genealogisch onderzoek, aldus de afdeling Genealogie van de kerk. Hoewel de faciliteiten in eerste instantie bedoeld zijn om de leden te helpen bij hun genealogisch onderzoek, is 60% van de bezoekers geen lid. Momenteel telt de kerk 728 genealogische bibliotheken en 209 filialen, verspreid over 40 landen.

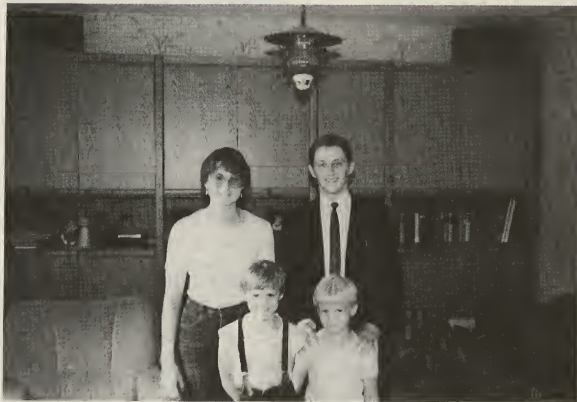
In deze 'Zendingenpagina's' het verslag van de onlangs teruggekeerde Alexander Marshall, lid van de Wijk Amersfoort. Alexander vervulde een zending in het Zendingsgebied Hamburg Duitsland.

De voorbereidingen waren allemaal getroffen. Ik had een gesprek gehad met bisschop Kraanen en president Hulleman. Ik was medisch getest. Alles was in orde en de papieren waren weggestuurd naar Salt Lake City. Nu was het afwachten naar welk zendingsgebied ik gestuurd zou worden. Ik kan het me allemaal nog heel goed herinneren, want het was een erg spannende tijd. Ik werkte bij een bedrijf op de boekhouding om voor m'n zending te sparen. Op een dag belde m'n moeder naar m'n werk, ze was helemaal opgewonden. "Hij is er", zei ze. Ik wist meteen wat ze bedoelde. De roeping was gekomen. "Zal ik 'm voor je openmaken?" "Hmmm . . . nee . . . of ja, doe toch maar!" "Geritsel . . ." "De Germany Hamburg Mission!! Je wordt op 8 mei daar verwacht!" Er ging een golf van teleurstelling door me heen. "Maar dat is naast de deur. En ik ben heel slecht in Duits. Nee, dit kan niet goed zijn. O, Hemelse Vader, had U geen andere plek voor me kunnen uitzoeken? En de 'MTC'? Geen voorbereidingstijd? Gelijk in het diepe?"

Maar een paar maanden later zat ik op de trein naar Hamburg. De taal bleek er mee te vallen. De gave van talen is een werkelijkheid. Het is geen wonder dat zomer ineens over je komt, maar door inspanning en studie leer je de taal heel snel. Al gauw kon ik goed meehelpen met het onderwijzen van de onderzoekers, en ik leerde dat er met de Heilige Geest niet zoiets bestaat als een taalbarrière.

Ik kwam er al snel achter waarom ik naar Duitsland was geroepen. Hier waren er veel mensen die het evangelie nodig hadden en gedoopt moesten worden. Daarom was ik hier.

Meer dan de helft van mijn zending heb ik in West-Berlijn doorgebracht.

Oudering Marshall met enkele onderzoekers.

Een stad die, volgens president David O. McKay, alleen maar 'vrij' is omdat daar een ring van Zion gevestigd is. Hier komen mensen uit verschillende delen van de wereld naartoe om gedoopt te worden, per jaar zeker de helft van het aantal dopelingen voor heel Nederland.

Het evangelie brengt de mensen veel vreugde, zij worden er langzaam maar zeker helemaal door veranderd. Ik had het voorrecht om aan het einde van mijn zending weer in de wijk te werken waar ik was begonnen. Bij een echtbaar dat we gedoopt hadden zagen we wat een enorme verandering er in hun leven was gekomen. Het geluk straalde van ze af en ze waren een grote steun voor de wijk. Toen ik dat zag wist ik zeker dat mijn roeping naar het Zendingsgebied Hamburg Duitsland geïnspireerd was geweest. In dat zendingsgebied kreeg ik een voorproefje op de belofte in LV 18:15: ". . . En hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders."

Vooral voor mijzelf was mijn zending een tijd van leren en groeien. Ik ben in die tijd heel veel dichter tot mijn Hemelse Vader gekomen. Het plan van zaigheid, het waarom van het leven is mij veel duidelijker geworden. Ik ben blij dat we als jongemannen en jonge vrouwen op zending kunnen gaan om daar dingen te leren die een basis vormen voor je verdere leven, om daar een relatie met je Hemelse Vader op te bouwen die je de rest van je leven tot steun is.

Nu ben ik blij dat het Zendingsgebied Hamburg Duitsland zo dichtbij is, want nu kan ik gemakkelijk mijn vrienden daar bezoeken, waaronder vrienden die nog geen leden zijn, maar dat zouden kunnen worden.

O, wat was het een geweldige ervaring. Hemelse Vader, dank u voor de mooie en moeilijke tijden, maar vooral dank u voor de geweldige ervaring die het leven hier op aarde is.

Alexander Marshall

Ronny van de Berg
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitchan, Surrey CR4 4ED
England

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1350 N.E. 56th Street
Fort Lauderdale, Florida 33334
U.S.A.

Anita de Bruijn
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 1517
Florida 1710
Zuid-Afrika

Esther de Haan
England Coventry Mission
4 Copphall House, Stationsquare
Coventry, West Midland CV12 SF0
England

Zr. M. Heemskerck
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Thies de Jonge
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Magda Katipana
California Anaheim Mission
760 N. Eclid, suite 213
Anaheim, California 92801
U.S.A.

Petra Kwast
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Herman Michèly
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Florida 33684
U.S.A.

Ernst Mollemans
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2 PA
England

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
3295 Elder Street, suite 153
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Ronny Muntinga
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2PA
England

Derk-Jan Oddens
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Jan Peters
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Bart van der Put
England Coventry Mission
4 Copphall House, Stationsquare
Coventry, West Midland CV12 SF0
England

David van der Put
England London South Mission
484 London Road
Mitchan, Surrey CR4 4ED
England

Martin Tenthof van Noorden
Philippines Davao Mission
P.O. Box 494
Davao City 9501
Filippijnen

Mocht er een adres ontbreken

cq. foutief vermeld zijn,

a.u.b. bericht aan het Kerkelijk

vertaalbureau, postbus 224,

3430 AE NIEUWEGEIN,

Nederland

N OVER DE LSGEBEDEN

en dat zijn offer van essentieel belang was in de verzoening.

2. „Wij bidden U”

Wij bidden U. Het avondmaal is een gezamenlijke ervaring. Wij nemen er *samen* aan deel met onze broeders en zusters die hetzelfde doopverbond zijn aangegaan als wij. Wij allen hebben dezelfde bekering van node, wij allen dienen ons opnieuw toe te wijden aan het naleven van de geboden. Door deel te nemen aan het avondmaal geeft men er formeel blijk van omgang met de heiligen te hebben.

President David O. McKay beschreef deze omgang als volgt:

„In de vroegchristelijke kerk van Jezus Christus kwamen de broeders te zamen, zo lezen we, vaak bij het aanbreken van de dag, om in een broederlijke verbondenheid deel te nemen aan dit avondmaal. Het element broederschap is altijd verbonden aan het avondmaal.

„Wij vergaderen in de broederlijke verbondenheid van Christus, allen op hetzelfde niveau, allen spreken wij ons vertrouwen in elkaar uit.” (*Improvement Era*, januari 1953, blz. 13–14.)

Vele schriftuurplaatsen onderwijzen ons evenzo, dat wij ons eerst met onze medeheiligen behoren te verzoenen om het avondmaal ten volle te kunnen waarderen. „Indien iemand echter heeft overtreden laat hem niet (van het avondmaal) nuttigen, totdat hij verzoening doet.” (LV 46:4; zie ook 1 Kor. 10:21; 3 Ne. 18:28–29; LV 20:68–69.) Wij hebben allen ’s Heren Geest en vergeving van node: „Wij bidden U.”

3. „In de naam van Uw Zoon, Jezus Christus”

Sinds het eerste offer van vader Adam hebben we de instructie ontvangen alles in de naam van de Zoon te doen: „Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den Naam des Zoons doen, en gij zult u bekeren, en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen” (Moz. 5:8).

Waarom bidden wij in de naam van de Zoon? Omdat Hij onze Voorspraak bij de Vader is. Het avondmaal roept bij mij vaak de gedachte op aan Christus’ smeekbede aan de Vader voor ons:

„Vader, zie het lijden en de dood van Hem, Die niet zondigde, in Wie Gij een welbehagen hadt; zie het bloed van Uw Zoon, dat werd vergoten; het bloed van Hem, die Gij hebt gegeven, opdat Gij mocht worden verheerlijkt;

„Vader, spaar daarom dezen, Mijn broederen, die in Mijn naam geloven, zodat zij tot Mij mogen komen en het eeuwige leven hebben” (LV 45:4–5).

Deze woorden geven de avondmaalsgebeden, uitgesproken „in de naam van Uw Zoon” een nog grotere betekenis.

4. „Dit brood (water) te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen, die er van nuttigen (drinken)”

Het brood herinnert ons aan zijn lichaam. Als ik van het brood neem, denk ik aan het *lichamelijke* lijden van onze Heer. Ik beeld mij de slagen op zijn rug in, de snijdende pijnen van de doornen op zijn voorhoofd.

Ik denk aan het gewicht van het kruis, dat Hij door de stoffige straten torste, op weg naar Golgota. Ik beeld mij in hoe de nagels door zijn polsen werden geslagen, hoe deze het vlees vaneenreken toen het kruis overeind werd gehaald, hoe de wrede kruisiging het slachtoffer geen verlichting bood hoe Hij ook probeerde het gewicht beurtelings van zijn armen naar zijn benen te verplaatsten. En tenslotte denk ik eraan dat al deze pijn vrijwillig ondergaan werd, want zowel onze Verlosser of de Vader had het op elk willekeurig tijdstip kunnen tegenhouden.

Het water herinnert ons aan zijn vergoten bloed. Wanneer ik het bekertje naar mijn lippen breng, denk ik aan het *geestelijke* lijden van de Heer toen Hij op een of andere wijze onze zonden op zich nam. Ik denk aan Getsemane, waar er uit elke porie bloed kwam, zo groot was zijn smart en erbarmen. (Zie Mos. 3:7; Luc. 22:44; LV 19:16–19.)

Het brood wordt gezegend voor het welzijn van onze ziel; het dient onze geest te voeden. Allemaal maken wij gedurende de week fouten die onze geestelijke vitaliteit verminderen. Maar wanneer wij hongeren en dorsten naar gerechtigheid en het avondmaal aldus benaderen, verlangend onszelf geheel en al toe te wijden aan God, zullen wij vervuld worden. Ouderling Melvin J. Ballard getuigde:

„Er is tijdsde de bediening van het avondmaal een geest aanwezig, die de ziel van top tot teen verwarmt; men voelt hoe de wonden der geest worden genezen en hoe de last wordt verlicht.“ (Ballard, blz. 133.)

Het brood en water kunnen heel wezenlijk de *ziel* voeden van hen die waardig deelnemen aan het avondmaal; deze emblemen worden tot dit doel gezegend en geheiligd.

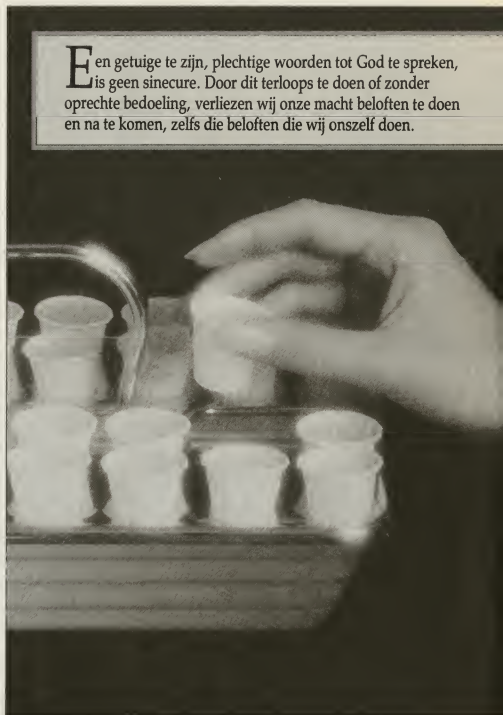
5 „Dat zij het mogen eten (doen) ter gedachtenis van het lichaam (bloed)“

Wij nemen ter *gedachtenis* deel aan het avondmaal. Dit leert ons dat het avondmaal een herinnering is, niet een heropvoering. De emblemen van het avondmaal worden niet op magische wijze veranderd in vlees en bloed, zoals velen geloven. Duizenden mensen zijn vervolgd en zelfs gedood vanwege hun geloof in deze eenvoudige leer. Wat ben ik dankbaar, dat onze geopenbaarde avondmaalsgebeden deze leer duidelijk maken. Deze zinnebeelden *vertegenwoordigen* het lichaam en bloed van de Heer, op deze wijze blijven we dat *indachtig*.

6 „En voor U, o God, de Eeuwige Vader, betuigen, dat zij gewillig zijn“

Toch komen we niet slechts om het verleden te bedenken. Wij komen ook met voornemens voor het heden en de toekomst – om te getuigen. Wat betekent het een getuige te zijn? In het toneelstuk *A Man for All Seasons* van Robert Bolt, omschrijft Thomas More een eed met „woorden die wij tot God spreken“. (New York: Vintage Books, blz. 1962, blz. 81.)

Een getuige te zijn, plechtige woorden tot God te spreken, is geen sinecure. Door dit terloops te doen of zonder oprechte bedoeling, verliezen wij onze macht belof ten te doen en na te komen, zelfs die beloften die wij onszelf doen.

Een getuige te zijn, plechtige woorden tot God te spreken, is geen sinecure. Door dit terloops te doen of zonder oprechte bedoeling, verliezen wij onze macht belof ten te doen en na te komen, zelfs die beloften die wij onszelf doen.

Verder verklaren wij in het gebed voor het brood dat we *gewillig* zijn. Ik sta even stil bij dit krachtige woord: iets gewillig te doen is het met plezier te doen, vrijelijk, in gehoorzaamheid en met je hele hart. Deze belofte doe ik uit eigen vrije wil en doe ik opgewekt en gewillig.

7. „De naam van Uw Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden”

In het gebed voor het brood verplichten wij ons opnieuw de naam van de Heer op ons te nemen. Dit is een overeenkomst die wij aangingen bij onze doop (zie LV 20:37). Wat een voorrecht de naam van Christus te dragen, en wat een verantwoordelijkheid!

President George Albert Smith droomde eens dat hij zijn grootvader, George A. Smith, in de geestenwereld ontmoette. George A. Smith was apostel geweest en een vooraanstaand man in de kerk. „Ik ben

benieuwd wat je met mijn naam gedaan hebt”, zei hij tot zijn kleinzoon.

President Smith nam in gedachten zijn leven door. Toen glimlachte hij, keek naar zijn grootvader en zei: „Ik heb nooit iets met uw naam gedaan waarvoor u zich hoeft te schamen.”

Toen trad George A. Smith naar voren en nam zijn naamgenoot in zijn grote armen. „Terwijl hij dit deed werd ik mij weer bewust van mijn aardse omgeving. Mijn kussen was . . . nat van mijn tranen van dankbaarheid dat ik zonder schaamte had kunnen antwoorden.” (*Improvement Era*, maart 1947, blz. 139.)

Wij, die de naam van Christus op ons hebben genomen, ten eerste met de doop en daarna wekelijks met het avondmaal, zullen wellicht ook eens waardig zijn om door de Heer in zijn armen te worden genomen. Maar eerst zullen we een verslag moeten geven van wat we met zijn naam hebben gedaan, welke naam de enige naam onder de hemel is waardoor wij gered kunnen worden.

Hoe kunnen we Hem *altijd* indachtig zijn? Ongeacht hoe inspirerend de sabbat geweest is, wanneer de maandag aanbreekt, worden we al snel in beslag genomen door de aardse beslommingen. Ik veronderstel dat de Heer ons toestaat wekelijks met het avondmaal te nemen, omdat Hij begrijpt dat het in de natuur van de mens schuilt te vergeten.

Uiteraard denken we aan veel meer dan alleen de verzoening. Maar we behoren in ons hart aan Hem te blijven denken. Zijn wet moet niet alleen in onze gedachten gegrift staan maar ook op de „tafelen van vlees in de harten” (2 Kor. 3:3).

8. „Opdat zij altijd Zijn Geest met zich mogen hebben.”

Indien wij ons verbinden Hem *altijd* indachtig te zijn, belooft de Heer op zijn beurt ons *altijd* te zegenen met zijn Geest. Wat een hemelse gave! Hoe essentieel het is om de Geest met ons te hebben, kunnen wij afleiden uit de keren dat we de Geest niet in ons leven hebben gevoeld, of uit de schriftuurlijke vraag van de Heiland, toen Hij aan het kruis uitriep: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Matt. 27:46.)

De Heilige Geest kan ons geheugen steunen (zie Joh. 14:26) en ons helpen te voldoen aan de voorwaarde waarop zijn tegenwoordigheid gebaseerd is: dat we Hem altijd indachtig zijn. Er is een geweldige geestelijke samenwerking in de hemelse organisatie: hoe meer we ernaar streven goed te doen, des te meer we in staat worden gesteld goed te doen; hoe meer we hebben, des te meer ons gegeven wordt; hoe meer we Hem indachtig zijn, des te meer de Heer ons zegent met dat wezen wiens roeping het is „u te binnen (te) brengen al wat (de Heer) gezegd (heeft)” (Joh. 14:26).

Wij heren de naam van de Heer en houden Hem in ons hart door zijn geboden te onderhouden. Maar welke geboden? Ten eerste denk ik aan de vragen die

mij gesteld worden tijdens een tempelaanbevelingsgesprek. Maar er zijn zelfs diepere vragen die ik bij machte moet zijn te beantwoorden: Houd ik echt met heel mijn hart en ziel van mijn medemens en God? „Indien iemand Mij liefheeft,” zei Jezus, „zal hij mijn woorden bewaren” (Joh. 14:23).

9. „Amen.”

Dit woord is ons plechtige zegel. We spreken het gezamenlijk hardop uit en dit verenigt ons als een gemeenschap van gelovigen. Nadat wij aandachtig geluisterd hebben naar deze geweldige gebeden, gebruiken we dit woord als onze formele goedkeuring.

Deel te nemen aan het avondmaal is deel te hebben aan een nauwe verbondenheid, niet slechts met de heiligen, maar met de Heer in eigen persoon. In een hedendaagse openbaring heeft de Heer de grote vergadering van de rechtvaardigen voorzegd, waarin Hij wederom van het avondmaal zal nemen. Daar zullen vergaderd zijn: Moroni, Elias, Johannes de Doper, Elia, Jozef die naar Egypte werd verkocht, Jakob, Isaak, Abraham, Adam, Petrus, Jakobus en Johannes, alsook „allen, die Mijn Vader Mij uit de wereld heeft gegeven” (LV 27:5-14). Het is mijn wens dat wij allen waardig van het avondmaal zullen nemen, zodat we ons onder deze getrouwen zullen bevinden. Dan zal Hij, wiens naam wij hebben geëerd, ons met vreugde in zijn armen sluiten. □

John S. Tanner, wetenschappelijk medewerker Engels aan de Brigham Young University, is werkzaam als bisschop van de Wijk BYU 111.

LATEN WE ER EENS OVER PRATEN

Na het al of niet gezamenlijk lezen van „Gedachten over de avondmaalsgebeden”, zouden de volgende vragen en ideeën besproken kunnen worden.

1. Hoe kunnen we de broederlijke verbondenheid, die deel behoort uit te maken van onze aanbidding tijdens het avondmaal, vergroten?
2. Hoe herinnert het avondmaal ons aan de liefde van de *Vader* en van de *Zoon*?
3. Hoe kan ik de naam van de Heer nog meer op mij nemen? Hoe kan ik de naam van de Heer eren?
4. Wat behoort iemand te doen om aanspraak te maken op de zegeningen die beloofd zijn aan hen die aan het avondmaal deelnemen?
5. Bereid u voor op het deelnemen aan het avondmaal aanstaande zondag door de verplichtingen door te nemen die we aangaan tijdens het gebed en de beloften die onze Hemelse Vader ons doet naarmate wij deze verplichtingen nakomen. Overdenk deze verplichtingen en beloften dan gedurende de bediening van het avondmaal.

In het gebed voor het brood verplichten wij ons opnieuw de naam van de Heer op ons te nemen. Dit is een overeenkomst die wij aangingen bij onze doop. Wat een voorrecht de naam van Christus te dragen, en wat een verantwoordelijkheid!

Haar geboorte werd een zegen in plaats van een tragische gebeurtenis

ABBY RUTH

Debra Huggings Baird

Wij hebben slecht nieuws over uw baby", zei de dokter ernstig.

Toen ik van hem naar mijn man, Randy, keek, realiseerde ik mij dat de toestand van ons ongeboren kind wel heel bedenkelijk moest zijn.

Hydrocephalus was de term die de dokter gebruikte, ofwel een waterhoofd. De omvang van de hersenbeschadiging hing af van hoe lang daarvoor deze was opgetreden. Hij verzekerde ons dat het zich waarschijnlijk vrij recent had geopenbaard, daar hij het vergrote hoofd niet had ontdekt tijdens een van zijn medische controles. Maar het was wel noodzakelijk met spoed te opereren.

De dokter sprak eentonig. Hij bleef mij een „hoogst gevaarlijke“ keizersnede noemen. Hij zei dat in gevallen, zoals van mij, het soms noodzakelijk is de baby te doden om de moeder te sparen.

Randy gaf mij en ons ongeboren kind een zegen. Hij was juist een maand geleden geordend tot ou-

derling (twee weken eerder waren wij in de tempel aan elkaar verzegeld) en dit was zijn eerste gelegenheid om het priesterschap uit te oefenen. Ik ontving die zegen met hernieuwde eerbied voor hem en zijn inspanningen om waardig te zijn. Spoedig daarna kwam er een kalm gevoel over me en ik wist dat wij beiden, de baby en ik, zouden leven.

„Ik voelde me schuldig“

Ik herinner me vaag dat ik de operatiekamer werd ingereden, en toen – een leegte. Het volgende geluid dat ik hoorde was, heel ver weg, het gehuil van een baby. Een zuster vroeg: „het is een meisje. Wilt u haar zien?“

„Nee!“ Ik kneep mijn ogen stijf dicht. Opeens was ik te bang om naar haar te kijken, raakte ik in paniek, omdat ik niet voorbereid was op deze onverwachte gebeurtenissen.

Toen zij haar zachtjes van mij wegnamen, voelde ik me opgelucht, maar aan de andere kant voelde ik me

ontzettend schuldig.

Om half een 's nachts schrok ik opeens wakker. De ziekenhuiskamer was donker, alleen het schemerlicht van de volle maan drong door het raam naar binnen. Ik belde om de zuster en vroeg haar iets tegen de pijn die haast ondraaglijk was. Daarna vroeg ik om mijn baby. Toen ze haar bracht, was mijn eerste gedachte: Angela! De baby leek ongevoelbaar veel op onze oudste dochter. Haar hoofd was groot, maar voor mij was ze prachtig.

Ik lag heel lang wakker nadat de zuster haar meegenomen had. Zoveel gedachten schoten door mijn duffe, pijnlijke hoofd. „Alstublieft, Vader,“ smeekte ik, „help mijn baby!“

Die slapeloze nacht heb ik heel veel gehuild, totdat ik door het raam zag dat de duisternis langzaam begon te wijken voor de dag.

„Ze heeft geen hersens“

De hele dag wachtten Randy en ik op de neuro-

chirurg om de uitslag van de test van onze baby te horen. Toen hij eindelijk 's avonds om half elf kwam, zei hij op koele, vastberaden toon:

„Uw dochter heeft geen kans op een normaal leven.“ Botweg voegde hij daaraan toe: „Ze heeft geen hersens.“

Woorden kunnen niet beschrijven hoe we ons voelden. Ik was verdoofd door zijn gevoelloosheid, hij was zich schijnbaar niet bewust van de hel waar Randy en ik doorheen gingen.

„Haar hersenen hebben zich eenvoudigweg nooit gevormd. Alles wat ze heeft is de hersenstam, het minimum dat nodig is om haar in leven te houden. Het controleert alle onwillekeurige functies – het hart, de ademhaling, de spijsverteringsorganen en de reflexen. Ze zal nooit kruipen, lopen of zwemmen. Ze zal op geen enkele manier vooruitgaan. Ze is blind en doof. Ze zal nooit antwoord geven op wat voor manier dan ook, en ze zal gevoed moeten worden door een slang.“

Geïllustreerd door Larry Winibog

Met de hulp van onze Hemelse Vader, zien wij Abby nu als ons persoonlijk leerproces in liefde en geloof.

Hij was van mening dat zij hoogstens nog zes maanden zou leven.

Toen hij de ziekenhuiskamer uitliep, verdween met hem al onze hoop voor onze baby. Randy en ik vielen elkaar in de armen en we probeerden uit alle macht onze emoties de baas te worden. Wij hadden geprobeerd onszelf voor te bereiden op het nieuws dat zij waarschijnlijk mongoloid zou zijn, maar we hadden nooit kunnen dromen dat het zo iets zou zijn. Het was alsof de wereld met haar volle gewicht bovenop ons was gevallen.

Toen Abby Ruth, die namen hadden we haar gegeven, drie dagen was, heb ik haar enige tijd vastgehouden, maar die heel belangrijke moeder-kindverhouding kwam niet tot stand. Later die avond, ik had het gevoel dat ik gedwongen werd tot een beslissing die ik niet wilde nemen, liep ik naar de intensive care-afdeling om naar haar te kijken. Ik stond naast haar wieg en keek haar aan, ze staarde nietszeggend langs mij heen. Een van de zusters kwam naast me staan en ik schudde verdrietig mijn hoofd.

„Haar geest weet het”

„Het arme zieltje heeft geen idee van wat er gebeurt, of wel soms?” vroeg ik rustig.

De zuster keek mij aan en sprak met overtuiging: „Misschien weet haar verstand het niet, maar haar geest wel.”

Deze eenvoudige verklaring had op mij een enorme uitwerking. Waarom had ik daar niet eerder aan gedacht?

In ons verdriet wendden wij ons tot onze Hemelse Vader
Lin oprecht gebed – en ontvingen een geruststellend
antwoord dat ons harteer verzachtte.

Die nacht droomde ik dat een knappe, jonge vrouw met lang, golvend, blond haar en gekleed in een ruisend wit gewaad door een mist naar mij toekwam, met uitgestrekte armen om mij te begroeten. Ik wist toen dat, wanneer mijn leven voorbij is en ik naar de andere zijde zal gaan, Abby daar zal zijn om mij te begroeten, geheel en al volmaakt. Hoe kon ik mij met deze wetenschap van haar afwenden in haar uur van beproeving?

Eenmaal thuis, zagen we tot onze grote vreugde dat Abby meer respons gaf dan

de neurochirurg voor mogelijk had gehouden. Het duurde echter niet lang voordat haar hoofd heel hard begon te groeien en de chirurg een kleine buis inbracht om het overvloedige vocht af te voeren. Hij vond dat het een onnodige ingreep was, maar daar te staan en niets te doen betekende voor ons haar een langzame, martelende dood te laten ondergaan. Wij konden dat niet verdragen. Zij had een ruisend hart en wij wanhoopden dat zij het door de ingreep niet zou halen, maar we voelden dat we geen al-

ternatief hadden.

Abby weerstond de operatie dapper, en we verwonderden ons erover. Wat hield haar in leven? Uiteindelijk begon haar eetlust te verbeteren en zij nam in gewicht toe.

Toen zij thuiskwam viel het mij bijna onmiddellijk op dat zij wel kon horen, en dat was een grote aanmoediging voor ons. Maar al gauw bleek dat het meer een probleem dan een zegen was. Ze reageerde heftig op het minste geluid. Meer dan eens liep ik haar kamer binnen en sprak zachtjes tot haar, waarop zij van schrik zo hard moest huilen dat ze paars aanliep. Zij had geen begrip van de geluiden om haar heen, en deze maakte haar bang.

„Wat moet ik doen?”

Dat was het begin van de ergste zomer van ons leven. Abby Ruth lag de hele nacht wakker, nacht aan nacht, zij krijste onophoudelijk, Randy en ik dachten dat we ons verstand zouden verliezen. Vaak huilde zij de hele nacht tot vijf of zes uur 's morgens en viel dan eindelijk in slaap. Om half elf of elf uur 's morgens moest ik mijzelf er dan toe zetten om naar haar te gaan kijken. Wat als zij dood was? Wat zou ik doen? Ik wist dat mijn reactie op zo'n situatie een diepe indruk op mijn andere twee dochters zou maken, en de druk werd erger dan ik aankon.

Uiteindelijk bereikte ik het punt bereikt waarop een totale zenuwinzinking niet ondenkbaar was. Eind september maakten wij een afspraak met de directeur

van een school voor gehandicapte kinderen om te proberen enige hulp te krijgen.

Het bestuur van de school was heel begrijpend. Eindelijk waren er mensen die begrepen wat wij hadden doorgemaakt. Zij boden aan haar een week op te nemen, om ons rust te gunnen.

Na die week begon de ellende opnieuw. Zij schreeuwde aan een stuk door, dag en nacht, en heel vaak stonden we naast haar wieg of hielden wij haar vast en huilden mét haar. Ik voelde me zo hulpeloos, en ik zag geen uitkomst. „Wat voor leven is dit?” vroeg ik mijzelf af. Mijn twee oudere kinderen begonnen onder deze verwaarlozing te lijden, alsook mijn huwelijk.

„Ik ontving mijn antwoord”

Er moest nog een belangrijke beslissing gemaakt worden, maar Randy en ik verschilden van mening.

Abby op de school voor gehandicapte kinderen te plaatsen vond hij hetzelfde als haar in de steek laten. Ik zag het als onze enige kans om naar een normaal leven terug te keren met ons gezin; het zou voor mij onmogelijk zijn haar de zorg te geven die zij nodig had.

Ik kon het niet helpen maar voelde dat ik haar liet vallen, dus wendde ik mij in mijn smart tot mijn Hemelse Vader. Hij kende de hele geschiedenis, maar die avond herhaalde ik op mijn knieën alles voor Hem. Ik bad langer en ernstiger dan ooit tevoren. Toen ik eindelijk klaar was, kroop ik in bed en liet mij wegzakken in mijn kussen, geheel uitgeput staarde ik voor mij uit.

Toen ontving ik mijn antwoord. Het kwam duidelijk en helder, een geruststellend antwoord op mijn gebeden en harteer. Niet alleen moesten we Abby Ruth op de school plaatsen, we moesten ons ook geen zorgen maken

om haar. Zij zou begrijpen waarom wij de beslissing namen om haar op deze school te plaatsen.

Misschien dat andere ouders in een dergelijke situatie verschillende aanwezigingen zouden hebben ontvangen. Ik weet alleen dat ons antwoord van onze Hemelse Vader kwam, en we vertrouwden erop dat Hij onze situatie kende en ons geïnspireerd had tot het nemen van deze beslissing.

Op 1 november 1980 ging Abby naar de school voor gehandicapte kinderen. Het heeft ons nooit gespeten haar zolang thuis te hebben gehad. Juist daardoor ging zij een volledig deel van ons gezin uitmaken.

Als ik terugkijk op de gebeurtenissen in ons leven die leidden tot Abby's geboorte, realiseer ik mij dat onze Hemelse Vader de beproeving zo gemakkelijk mogelijk voor ons heeft gemaakt. Onze wijk, met de vele lieve, meelevende mensen en een fantastische

bisschop, die ons hart raakte met het evangelie en daarbij horende verbonden. Voor deze zegeningen zal ik altijd dankbaar zijn.

Met de hulp van onze Hemelse Vader, zien wij Abby nu als ons persoonlijk leerproces in liefde en geloof. Zij heeft ons een extra stimulans gegeven eraan te streven waardig te zijn, zodat ons gezin eeuwig samen zal kunnen zijn.

□

Not van de redactie: Abby Ruth, wier medische toestand is gediagnostiseerd als anencefalie, verblijft nog steeds in de school voor gehandicapte kinderen in American Fork (Utah). Zij is geconditioneerd geluid te accepteren en reageert niet langer huilend op lawaai, tenzij men haar laat schrikken. Ze kan haar hoofd oplichten, maar heeft geen controle over haar lichaam. Behalve haar onontwikkelde hersens, functioneren Abby Ruths belangrijkste organen normaal. Vaak lacht ze als er tegen haar gepraat wordt. De familie Baird is sinds de geboorte van Abby Ruth uitgebreid met twee zoons; beide zoons zijn kerngezond.

TERUG IN DE KUDDE

Ouderling Hartman Rector jr.
Van het Eerste Quorum der Zeventig

Het Eerste Presidium liet in de *Church News* van 22 december 1985 een speciale uitnodiging uitgaan naar allen die inactief zijn, onder censuur zijn gesteld, of geëxcommuniceerd, om weer actief te worden. Deze uitnodiging is bedoeld om grotere vreugde te brengen aan alle leden van de kerk, want de enige manier waarop een kerklid echt gelukkig zal zijn, is door het onderhouden van de geboden. De Heer heeft gezegd: „Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het doet” (Joh. 13:17).

De Heer verwacht van ons allemaal dat wij hen, die om welke reden dan ook zijn afgedwaald, zullen helpen. Heractivering is een van de belangrijkste problemen waaraan de kerk – in deze en in vorige bedelingen – het hoofd dient te bieden.

Een engel van God toonde de drie getuigen van het Boek van Mormon de platen en zij hoorden de stem van God hun gebieden getuigenis af te leggen van wat zij hadden gezien en gehoord. Maar zelfs na deze geloofsversterkende ervaringen raakten ze alle drie verongelikt en zij vervreemdden van de kerk en vielen af. Twee van hen keerden later terug. Van het oorspronkelijke Quorum der Twaalf Apostelen in deze bedeling werden er zeven afvallig en geëxcommuniceerd. Drie van hen werden naderhand weer gedoopt en volledig actief in de kerk. De andere vier niet.

Kenmerklijk maakte Jezus zich aan het begin van zijn bediening zorgen over ditzelfde probleem. In Lucas 15 noemt Hij drie oorzaken op voor inactiviteit en opert Hij tenminste drie verschillende manieren waarop heractivering teweeg kan worden gebracht. Dat is het thema van drie verschillende gelijkenissen: (1) het ver-

loren schaap (Luc. 15:4-7),
(2) de verloren penning
(Luc. 15:8-10) en (3)
de verloren zoon
(Luc. 15:11-32).

Het verloren schaap

In de gelijkenis van het verloren schaap lijkt het erop dat het schaap verloren raakte omdat het afdwaalde.

Het lag waarschijnlijk niet in zijn bedoeling af te dwalen maar het lette gewoon niet goed op waar hij heen ging. Hoe krijgen we een verloren schaap terug in de kudde? Men gaat op zoek naar hem, zet hem op het goede spoor en brengt hem terug in de kudde.

Gewoonlijk is het schaap zo blij dat het terug is in de kudde, dat het dartelt van vreugde.

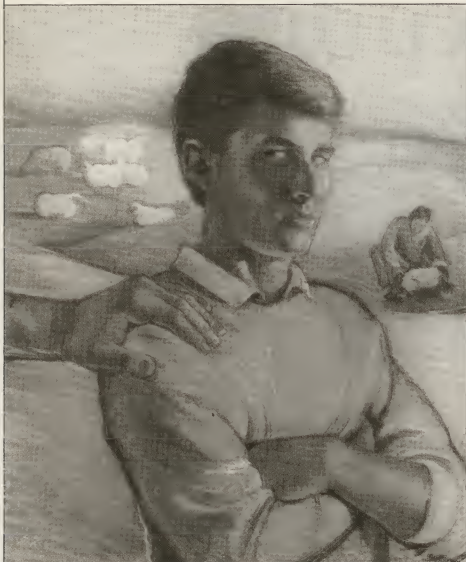
De verloren penning

In de gelijkenis van de verloren penning, raakte de penning verloren omdat de eigenaar onachtzaam was. Het is de plicht van de eigenaar, wanneer hij erkent wat hij gedaan heeft, naarstig op zoek te gaan totdat hij het verlorene weer terugvindt.

Mij is een geval bekend waarin een jonge mormoonse vader, in navolging van een oude Amerikaanse traditie, een doos sigaren kocht om weg te geven ter gelegenheid van de geboorte van zijn eerste kind. In zijn onnozelheid bood hij ook zijn bisschop een sigaar aan. De bisschop verpulverde de sigaar en gooide deze vervolgens voor de voeten van de vader neer. Deze onbezonnen handeling beledigde de nieuwe vader dermate, dat hij zijn gezicht nooit meer in de kerk liet zien. Het gevolg was dat niet alleen zijn kinderen maar ook zijn kleinkinderen verstoken bleven van het evangelie.

Naar mijn mening was de bisschop gedeeltelijk ver-

De Heer verwacht van ons allemaal dat wij hen, die om welke reden dan ook zijn afgedwaald, zullen helpen. Heractivering is een van de belangrijkste problemen waaraan de kerk het hoofd dient te bieden.

antwoordelijk voor het verlies van deze ziel en had hij naarstig op zoek moeten gaan totdat hij deze „penning” had gevonden en teruggebracht. Als hij onmiddellijk zijn verontschuldiging had aangeboden voor deze onnadenkende daad, zou de jonge vader waarschijnlijk teruggekomen zijn en zelfs zijn versterkt.

Deze gelijkenis onderwijst ons dat wij, als wij een ander beledigen, de plicht hebben het goed te maken ofwel te zoeken totdat we het verlorene gevonden hebben.

De verloren zoon

In de derde gelijkenis over heractivering raakt de jonge zoon van het goede pad af omdat hij dat vercoos. Hij dwaalde niet af; noch verdwaalde hij door de onachtzaamheid van zijn vader. Hij plande zijn vertrek en het was waarschijnlijk bijna onmogelijk hem te doen terugkeren. Vaak komen zulke mensen niet terug, totdat zij als gevolg van hun overtredingen in grote moeilijkheden raken. In de gelijkenis besloot de zoon terug te keren toen hij „tot zichzelf (kwam)”, en zijn lijden hem tot het besef bracht van wat hij had gedaan.

In zo'n geval is het onze plicht klaar te staan, gereed om de terugkerende persoon in de kudde te aanvaarden en de terugkeer zo makkelijk mogelijk te maken. Wij mogen niet liefdeloos toekijken en erop staan dat er tot op de laatste penning wordt betaald voor het voorrecht van bekering.

Toen de vader in de gelijkenis zijn zoon zag aankomen terwijl deze „nog veraf was” kan hij heel gemakkelijk gedacht hebben dat zijn zoon op nog meer geld uit was. De vader liep evenwel zijn zoon tegemoet en viel hem om de hals en kustte hem. Er is geen sprake van veroordeling in deze eenvoudige handeling. We behoren in grote mate naastenliefde voor elkaar te hebben. Dit komt zo bijzonder goed tot uiting in de eeuwige vergevensgezindheid van onze Hemelse Vader, wiens arm de hele dag uitgestoken is naar ons. Hij heeft ons beloofd: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij

rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol" (Jes. 1:18).

Sommigen hebben aangenomen dat de oudere, getrouwe zoon zich in een veel betere positie bevond dan de jongere, verloren zoon, omdat de Vader tegen hem zei: „Al het mijne is het uwe" (Luc. 15:31). Hij was echter niet menslievend en zonder naastenliefde zijn wij niets (zie Moro. 7:46). Ik geloof niet dat de Meester deze gelijkenis gaf om aan te geven dat de ene zoon beter was dan de andere. Beiden hadden nog veel te leren. Ik ben van mening dat deze gelijkenis hoofdzakelijk gegeven is om de goedheid van de Vader te laten zien, zonder dewelke wij allen verloren zijn.

Ik hoop dat het verslag in Lucas niet volledig is. Ik hoop dat de oudere zoon nog zoiets tegen zijn vader zegt als: „Vader, laten we uw bezittingen nogmaals verdelen en mijn jongere broer opnieuw een deel geven." Dan zou de vader wellicht zeggen: „Mijn zoon, laten we nog een kalf slachten – deze keer voor jou, omdat ook *jij* weer levend bent."

Het voornaamste van alles

Ja, naastenliefde, „De reine liefde van Christus", is het voornaamste van alles en het „vergaat nimmer" maar „duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatste dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn" (zie Moro. 7:46–47).

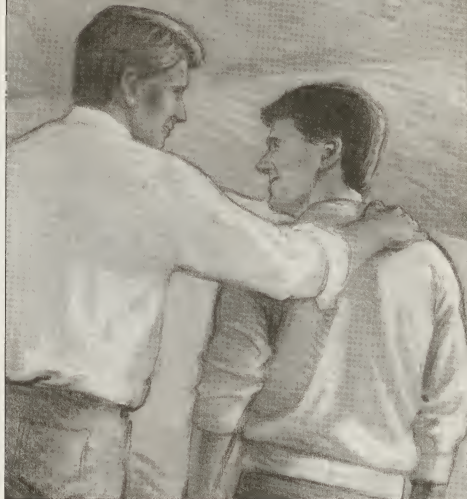
De grootste naastenliefde die wij kunnen geven, is het weerhouden van een oordeel over onze broeders en zusters. Alleen dan zullen we iets bereiken en hen terugbrengen in de kerk.

Om met de woorden van Jakobus te spreken: „Mijn broeders, indien bij u iemand van de waarheid afdwaalt, en een ander brengt hem tot inkeer, weet dan, dat, wie een zondaar van zijn dwaalweg terugbrengt, diens ziel van de dood zal behouden en tal van zonden bedekken" (Jak. 5:19–20).

Van de tal van zonden, die bedekt worden, zullen sommige van ons zijn. Er is er niet één onder ons die deze zegen ten laatste dage niet zal kunnen gebruiken.

□

De grootste naastenliefde die wij kunnen geven, is het weerhouden van een oordeel over onze broeders en zusters. Alleen dan zullen we iets bereiken en hen terugbrengen in de kerk.

WE BIDDEN VOOR JE

Kirsten Christensen

Hier hebben ze nooit iets over gezegd in het opleidingsinstituut voor zendelingen." Dat was de enige gedachte die mij door het hoofd spookte terwijl ik met mijn collega door een troosteloze straat in Dusseldorp liep en met mijn bevroren voeten door de vieze sneeuw schuifelde.

Minder dan een week daarvoor had ik het opleidingsinstituut verlaten, na twee intensieve maar prachtige maanden gevuld met grammatica en woordjes leren, lessen en teksten, en een groeiend inzicht in de werking van de Geest. In mijn oren klonken de talloze verhalen van leerkrachten en algemene autoriteiten nog na, over de onmetelijke vreugde die me te wachten stond in het zendingsveld en over de manier waarop levens zouden veranderen als gevolg van de boodschap die ik bracht.

Toen ik die dag langs de deuren ging voelde ik me genomen. Voor zover ik kon nagaan was er maar één leven veranderd, en dat was het mijne. In plaats van de koesterende zonneschijn in Arizona, de ellen-de van een Duitse winter,

en in plaats van het ongebonden bestaan van vóór mijn zending, een leven gevuld met veeleisende lichamelijke arbeid en ontelbare beperkingen.

Terwijl we eindeloze trappen opliepen om met mensen te praten die niet met óns wilden praten, vroeg ik me af waar al die vreugde bleef. Ook vroeg ik me af hoe de waarheid het leven ten goede kon veranderen van hen die hun deur dichtmeten voordat we onze zin zelfs maar hadden afgemaakt. Vooral vroeg ik me af waar die beloofde Geest was: de Geest die het hart van mensen als Alma en Saulus verzachtte, die zendelingen als Ammon en Aäron leidde om de juiste woorden aan de juiste mensen te verkondigen, en die boodschappers als Abinadi en Samuël de Lamaniet deed volharden in hun overtuiging en liefde voor de mensen, ondanks alle vervolging en afwijzing.

Ik voelde helemaal geen liefde voor de mensen, geen vreugde in het werk,

en geen Geest om me te troosten of te inspireren. Het enige wat ik voelde was een mij vreemde bitterheid, en een eenzaamheid waarvan ik het bestaan nooit eerder vermoed had.

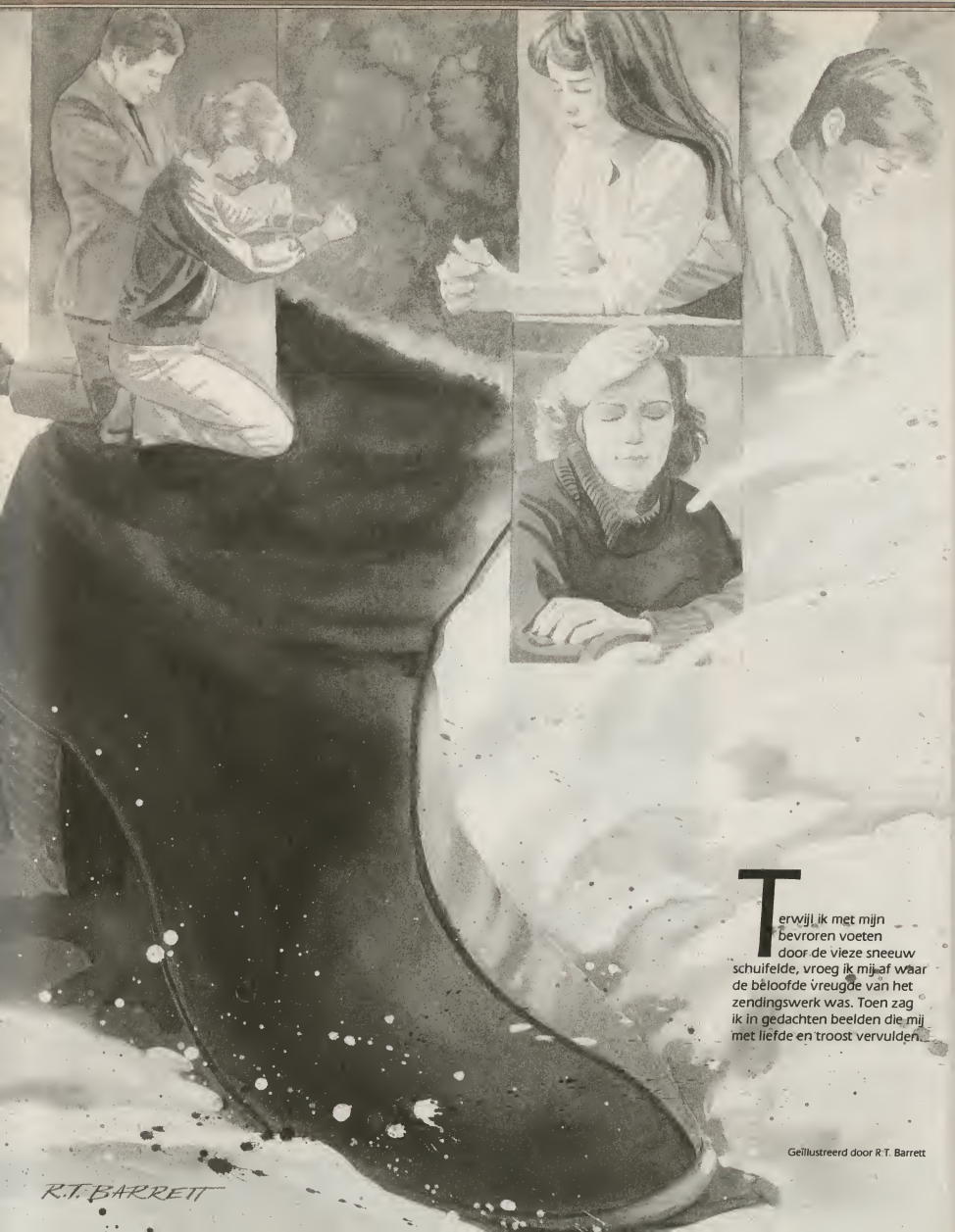
Terwijl ik me zo voortsleepte en vocht tegen de tranen, dacht ik aan thuis, in de hoop even mijn wanhoop te kunnen verzachten. In dat gefrustreerde, verwarde moment ontvoelde er zich een beeld voor mijn geest. Ik zag mijn ouders, met gebogen hoofd geknield bij hun bed. Hun woorden golden mij: „Lieve Vader, zegen onze dochter. Help haar om niet ontmoedigd te zijn en leid haar langs Uw paden.”

Terwijl dat beeld verwaagde, doken er honderd andere op en maakten een legpuzzel compleet – beelden van zes broers en een zus; van familieleden, vrienden en leden van de wijk, allen geknield in gebed voor mij. Ik keek even op mijn horloge en besefte dat het thuis vroeg in de ochtend was en dat die oprechte gebeden op dat

moment werden opgezonnen. En een onmiskenbare, duidelijke zekerheid kwam over me dat ze op dat moment beantwoord werden toen een gevoel van liefde en warmte elke negatieve emotie uit mijn ziel verdreef. Het was net alsof er een krachtige, stralende driehoek geslagen werd die thuis, de hemel en mij verbond.

En toen wist ik, door een getuigenis dat alleen tot iemand komt door de Geest waarnaar ik gestreefd had, dat ik deel uitmaakte van een werk dat niet van mij was, maar van een wijze en liefhebbende Vader, die zijn Zoon gezonden had om de weg te wijzen. „Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen” (Joh. 15:5).

Het sneeuw nog steeds en de deuren gaan nog steeds dicht, maar de wekelijkse brieven brengen hernieuwde zekerheid met de woorden: „We bidden voor je”, want ik weet dat elk gebed opstijgt tot de Bron van alle liefde en elke dag beantwoord wordt voor iedere dienstknecht in zijn wijngaard. □

R.T. BARRETT

Terwijl ik met mijn bevroren voeten door de vieze sneeuw schuifelde, vroeg ik mij af waar de beloofde vreugde van het zendingswerk was. Toen zag ik in gedachten beelden die mij met liefde en troost vervulden.

EEN OP DE 750 MILJOEN

DE JEUGD VAN DE KERK IN INDIA

Betty Hale

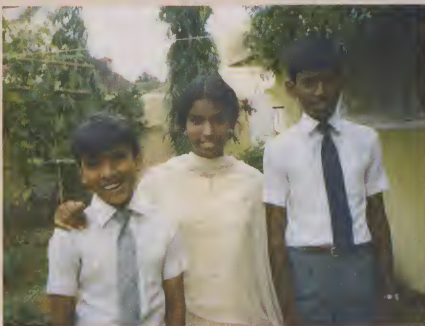
Als je je ooit eenzaam hebt gevoeld omdat op jouw school de jeugd van de kerk in de minderheid is, denk je dan eens in hoe de 14-jarige Santosh Ramish, uit Hyderabad (India), zich voelt. Hij is namelijk een van de kleine groep heiligen in een land met een inwonersaantal van 750 miljoen.

Bijna één op de zeven mensen in de wereld woont in India, op China na het dichtstbevolkte land van de wereld. 83 procent is Hindoeïstaans, 11 procent moslems en de overige 6 procent is verdeeld over de christenen, de Sikhs, de boeddhisten en de Jainisten, in die volgorde.

Maar voelt Santosh zich eenzaam of gediscrimineerd?

Helemaal niet. „Er is vrijheid van godsdienst,” zegt hij, „hoewel mijn schoolvrienden me wel plagen omdat ik geen koffie drink. Het is een land met veel talen, culturen en tradities.”

Dat beschrijft zo'n beetje

Santosh, 14 jaar, zijn zus Sunitha van 16 en zijn broertje Sanjay van 12 zijn de enige jongelui in hun gemeente, maar zij doen overal actief aan mee. Of het nu het houden van een toespraak is, het voorbereiden van het avondmaal, het het onderwijzen van het jeugdwerk of het geven van een getuigenis, zij behoren tot de betrouwbaarste leden van dat gebied. Hun schoolopleiding neemt het leeuwedeel van hun tijd in beslag, maar zij zijn altijd in staat om tijd te vinden voor dienstbetoon.

Santosh' vaderland, India omvat 14 belangrijke moedertalen en meer dan 1000 kleine. Hij spreekt 2 van de 14 moedertalen, en tevens vloeiend Engels.

Als het om de cultuur gaat, zullen veel tieners de wereld van Santosh erg ongewoon vinden. De mensen in India gaan niet uit. De jeugd heeft uitsluitend sociaal contact met leden van hetzelfde geslacht. Feestjes en dansavonden kent de jeugd daar niet en huwelijkspartners worden gewoonlijk door de ouders uitgezocht.

Maar als je verliefd wordt op iemand anders? „In India kun je niet bij je ouders weglopen of ongehoorzaam aan hen zijn,” zegt Santosh. Zelfs na het huwelijk woont het echtpaar vaak nog bij de ouders van de bruidegom. Tegenwoordig gaan echter steeds meer echtparen op zichzelf wonen.

Er zijn bepaalde dingen die een gemeenschappelijke band tussen Santosh en

andere tieners in de wereld scheppen. Een van die dingen is het evangelie. Santosh werd door een oom met de kerk in contact gebracht, dr. Edwin Dharmaraju, die, toen hij voor de regering van India op zakenreis was, in Samoa lid werd van de kerk.

Toen dr. Raju terugkwam in India, wilde hij dat zijn familie de boodschap van het evangelie zou horen, en hij schreef naar het hoofdkantoor van de kerk om zendingen te vragen die zijn familie zouden onderwijzen.

In plaats daarvan werden dr. Raju en zijn vrouw op een korte zending geroepen om hun familie zelf te onderwijzen.

Santosh was acht jaar toen hij en enkele familieleden het evangelie aanvaardden. De watertank op het dak van het gebouw van zijn oom Henry werd schoongemaakt en geveerd om als doopvont te fungeren. De mannen en jongens die de doopdienst

bijwoonden, waren in traditionele, witte, ruimzittende jasjes en broeken gekleed. De vrouwen waren gekleed in witte saris, de gebruikelijke jurken voor Indiase vrouwen, bestaande uit een lang, over de schouders gedrapeerd kleed dat rond het lichaam wordt geslagen. De nieuw gedoopte familie was het begin van de gemeente in Hyderabad.

Santosh is nu leraar in het Aäronisch priesterschap in die gemeente. Hij, zijn broertje Sanjay van 12 en zijn zus Sunitha van 16 zijn daar de enige jongelui maar zij doen overal heel aktief aan mee. Santosh komt iedere zondag een half uur eerder op het zendingskantoor, waar de vergaderingen worden gehouden, om het avondmaal voor te bereiden. Hij is altijd voorbereid om een toespraak te houden of een les te geven, aan welke leeftijdsgroep dan ook. Sunitha is de dirigente van de gemeente en geeft les in

een jeugdwerkklas. Sanjay voert verschillende opdrachten uit en geeft op de vastenzondag vaak als eerste zijn getuigenis.

Santosh bereid zich ook voor op een zending. „Ik heb veel over een zending nagedacht,” zegt hij. „Ik droomde er van naar een afgelegen eiland op zending te gaan of naar een plaats waar ik iedereen tot bekering kon brengen en kon dopen. Nu de Indiase jeugd geroepen wordt om in India te dienen, zou ik graag hier een zending vervullen.”

In zijn dromen komt ook de medische faculteit voor, waar je in dit land erg moeilijk voor in aanmerking komt. Van de 50000 studenten die ieder jaar

toelatingsexamen doen, worden er slechts 2000 toegelaten. Alleen zij die de hoogste cijfers hebben, kunnen hiervoor in aanmerking komen.

Santosh is, zoals veel Indiase kinderen, vanaf zijn derde jaar naar school gegaan. Hij wil op zijn zeventiende eindexamen doen. Daardoor rust er nu een zware academische last op zijn schouders.

Zijn dag begint 's morgens voor zessen, wanneer hij zich naar een privé-leeraar haast voor een lesuur. Aangezien de klassen op zijn school tussen de 40 en 70 leerlingen bevatten, is de tijd die hij met zijn privé-

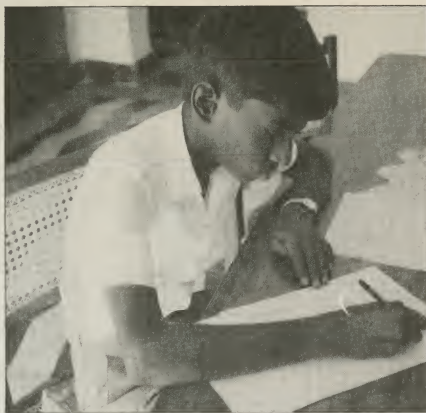

leraar doorbrengt van groot belang.

Als hij daarvan thuis komt, bereidt hij zich voor op school, leest hij de krant om op de hoogte te blijven met de actualiteiten en neemt dan de bus naar school. Als hij daar aankomt, heeft hij acht lesuren, waaronder wiskunde, natuurkunde, biologie en drie verschillende talen.

Santosh zit in de 10de klas, waar het belangrijk is om een van de beste leerlingen te zijn. Hij heeft zelfs de meeste sporten, waar hij zoveel van houdt, moeten opgeven, zoals cricket en badminton, om uit te kunnen blinken. Hij moet iedere maand belangrijke proefwerken maken en iedere drie maanden examens om zijn plaats op school te bepalen.

Na schooltijd werkt Santosh aan zijn huiswerk en leest hij wat ontspannende lectuur tot het tijd is voor

het avondeten om acht uur. Om negen uur is hij weer anderhalf uur bij zijn privé-leraar.

Hoewel zijn schoolopleiding het grootste gedeelte van de dag in beslag neemt, vindt hij toch tijd voor de kerk en schriftstudie. „Ik heb een sterk getuigenis,” zegt hij, „Ik ben er mijn Hemelse Vader dankbaar voor. Ik weet dat het Boek van Mormon, de Bijbel, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde Schriftuur is die nauw aan elkaar verwant en het woord van God is.”

Hij ondervindt veel steun aan zijn kennis en zijn familie waardoor het voor hem niet te zwaar valt om te behoren tot een godsdienstige minderheid. „Ik hoop dat ik de kracht zal hebben om verleidingen te weerstaan,” zegt hij. „Ik houd van deze kerk en ik zou er nooit uit weg willen gaan. □

Er was eens een jongeman in Palestina – een sterke, levendige en intelligente jongeling – wiens bestemming het was om in de bloei van zijn leven aan een Romeins kruis te sterven, gekruisigd voor de zonden van de wereld.

Wij kennen Hem als de Zoon van God, de enige volmaakte persoon die ooit op aarde heeft geleefd. Wij verbazen ons over de wonderen die Hij verrichtte, de waarheid die van zijn lippen kwam en de macht en de wijsheid die Hij in de dagen van zijn bediening ten toon spreidde.

Maar hoe was het in zijn jeugd? Was Hij net als alle andere joodse jongens onderhevig aan pijn, verdriet, ziekte en alle andere beperkingen van het aardse lichaam?

Hebt u zich ooit afgevraagd:

– Waar en onder welke omstandigheden Jezus

HET
KIND
DE
JONGEN
DE
MAN
DIE WEINIG MENSEN KENNEN

Ouderling Bruce R. McConkie
(1915–1985)

van het Quorum der Twaalf Apostelen

geboren werd?

– Wat Hij deed als klein kind, als joodse jongen en als tiener?

– of Hij hetzelfde was als alle andere jongemannen uit Galilea, Judea en Perea, of dat Hij een beschermd en geheiligd leven leefde?

– Wie zijn vrienden waren en wat voor soort relatie Hij met hen had?

Ik kan jullie veel dingen over Jezus en zijn leven vertellen, die niet algemeen bekend zijn. Het zijn dingen die niet in de Schriften gevonden worden, maar die voortvloeien uit bepaalde waarheden die in de Bijbel staan. Door deze beginselen op de sociale en culturele omstandigheden van Palestina toe te passen, kunnen we een vrij duidelijk beeld schetsen van de verwikkelingen.

Voordat we ons richten op wat de sterfelijke Heer voor iemand was, moeten we – nogal behoedzaam en

nadenkend – twee dingen opmerken, die Paulus heeft geschreven: Jezus, zei hij, die „zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises“ (Fil. 2:7–8).

Tevens: „Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd . . . hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden . . .“ (Heb. 5:7–8).

Laat nu je gedachten teruggaan naar Palestina in de dagen van die kwaadaardige schurk Herodes (Matt. 2:3). Het was toen dat keizer Augustus (Luc. 2:1) een volkstelling gebood voor het heffen van belasting. Herodes, die zijn joodse onderdanen wilde respecteren, liet hen in hun geboorteland bijeenkomen, waar zij samen met hun familieleden geteld konden worden.

Vandaar dat Jozef en Maria, beiden van het huis van David, 129 kilometer

Jezus werd op dezelfde manier geboren als wij; Hij groeide op dezelfde manier op; net als wij leerde Hij kruipen, lopen en rennen, schrijven en spelen.

reisden van Nazaret naar Betlehem, de stad van David. Maria was hoogzwanger. Hun reis, die zij samen met hun familie en vrienden maakten, ging langzaam. Ze gebruikten waarschijnlijk ezels om hun voedsel en beddegoed te dragen en zij overnachtten op de gebruikelijke overnachtingsplaatsen voor reizigers.

Deze overnachtingsplaatsen waren vierkant of rechthoekig, met een binnenplaats voor de dieren en op een verhoogd plateau rond de binnenplaats een aantal kamers met de deur naar de binnenplaats. Zo'n kamer werd een *Katalyma* genoemd, en de vermoeide reizigers konden op de stoffige vloer op een vloerkleed of een bed slapen. Hun pakezels werden op de binnenplaats gelaten. Er was altijd een bron in de buurt om in water te voorzien, en als de reizigers dicht bij een stad of dorp waren, zoals in dit geval bij Betlehem, verkochten sommige ondernemende personen, voor een paar cent, proviand voor de dieren en wat groente voor de mensen. De maaltijden werden op een open vuur bereid, en er heerste altijd een

sfeer van gastvrijheid, hulpvaardigheid en kameraadschap onder de reizigers.

In deze nacht kwam het gezelschap uit Galilea, waar ook Jozef en Maria toe behoorden, laat aan. Alle *Katalymas* waren vol. Er is voor dit woord geen vertaling. Het lijkt het meest op een soort herberg. Het Nieuwe Testament zegt: „... omdat voor hen geen plaats was in de herberg.“ Of zoals Joseph Smith uitlegde, in de *herbergen*. De *Katalymas* waren vol zodat Jozef en Maria beneden tussen de dieren op de binnenplaats moesten overnachten – als het ware in de stal. Daar, tussen de dieren, tussen de keffende honden, tussen het loeiende vee, de balkende ezels en de blatende schapen, werd de Zoon van God geboren. Maria's vriendinnen en vrouwelijke familieleden fungeerden als voedvrouwen toen de Zoon van de Allerhoogste voor het eerst inademde en zijn aardse leven begon.

Toen Jezus acht dagen oud was, werd Hij in een huis in Betlehem of in de tempel in Jeruzalem, besneden en werd Hem een naam gegeven. Toen Hij 41 dagen of meer oud was,

werd Hij in de tempel voorgedragen en werd er een offer voor Maria geofferd. Omdat zij en Jozef te arm waren om zich een lam te kunnen permitteren, kregen zij toestemming om twee jonge tortelduiven of twee jonge duiven te offeren (zie Luc. 2:24).

Later, waarschijnlijk toen Hij twee jaar oud was, kwamen de wijze mannen uit het Oosten met hun giften; daarna kwam het tijdelijke verblijf in Egypte en de terugkeer naar Betlehem en Nazaret.

We weten niet alles wat Jezus deed of zei, toen hij opgroeide, maar we weten wel hoe het leven was in de joodse huizen in Betlehem en Nazaret. Hij leefde, zoals velen tegenwoordig nog doen, in eenvoudige omstandigheden. Zijn huis zou best een zandvloer kunnen hebben gehad. Hij had broers en zusters. Zij aten aan dezelfde tafel, sliepen samen op ruwe matrassen, misschien enkele van hen in dezelfde kamer. Hun voedsel was de eenvoudige kost voor de armen en hun kleding was van eigen gesponnen wol en hetzelfde als die van alle jonge joden in die omgeving.

Jezus leerde kruipen, lopen en rennen. Hij leerde praten, klom in bomen en speelde spelletjes. Hij reed op ezels en kamelen, melkte geiten en koelen, ploegde velden, zaaide, wiede onkruid en haalde de oogst binnen. Hij leerde lezen en schrijven; Hij ging naar school in de synagoge. Hij leerde de *Shema* (Deut. 6:4) uit het hoofd en Hij werd onderwezen om te bidden en de sabbat te heiligen. Hij beklom de heuvels van Galilea, luisterde naar de koevende duiven, zag de holen van de vossen (Matt. 8:20), zag de vogelen des hemels (Matt. 8:20), staarde naar de leliën des velds (Matt. 6:28) en hoedde schapen aan rustige wateren (Ps. 23:2). Jozef leerde hem om planken te zagen, spijkers te slaan, balken te sjouwen en huizen te bouwen.

Toen Hij twaalf jaar oud was, ging Hij met zijn familie naar het Paasfeest in Jeruzalem, waar Hij de priesters en de rabbijnen versted deed staan in de tempel. In die tijd wist Hij dat God zijn Vader was en dat zijn leven als geen ander op aarde zou zijn.

Over zijn jaren van ontwikkeling, met name over zijn leren van goddelijke

waarheid, zeggen de Schriften:

„En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen“ (Luc. 2:52).

Zelfs gedurende zijn bediening zagen zijn broers en zusters Hem net als andere mannen. Hij had honger en dorst en was moe als de omstandigheden dit veroorzaakten. Hij at vijgen, vis en gerstebrood. Hij bezocht feestmaaltijden, sliep in de huizen van vrienden en onder de vriendelijke sterrenhemel. Hij had het koud tijdens de stormen en de sneeuw in de winter en had het warm als de zomerzon het gras van de velden verbrandde.

Hij huiverde en leed pijn toen de splinters van het zware Romeinse kruis in zijn vlees sneden. Door de doornenkroon liepen er straatjes bloed langs zijn gezicht, en dezelfde pijn-scheuten gingen door zijn handen en voeten toen de nagels door zijn vlees werden geslagen, als bij alle andere stervelingen.

Hij is ons voorbeeld en onze vriend, Hij lijdt met ons mee en Hij werkt met ons mee. Hij werd geboren zoals wij worden geboren; Hij groeide op zoals wij op-

groeien; Hij leed aan dezelfde ziekten en pijnen waar wij aan lijden. Hij was moe, hongerig en dorstig, net als wij. Jezus moest de wereld overwinnen en moest zijn zaligheid verwerven zoals ook wij dat moeten doen. Hij werd geroepen om als zending werkzaam te zijn, net als wij. De zaak van waarheid en gerechtigheid was voor Hem zeer belangrijk, zoals dat ook voor ons het geval zou moeten zijn.

Wij worden geroepen

Hij is ons voorbeeld en onze vriend. Als wij leren om te leven zoals Hij leefde, zullen wij het voorrecht genieten daar te zijn waar Hij is en voor eeuwig in zijn huis te wonen.

om Hem na te volgen, „Want doordat Hij zelf in verzoeken geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen“ (Hebr. 2:18).

Jezus zei: „Komt tot Mij, . . . leert van Mij“ (Matt. 11:28-29). Als wij over Hem leren en leven zoals Hij leefde, zullen wij het voorrecht genieten daar te zijn waar Hij is en voor eeuwig in zijn huis te wonen. Wat voor grotere beloning zouden we ooit kunnen ontvangen? □

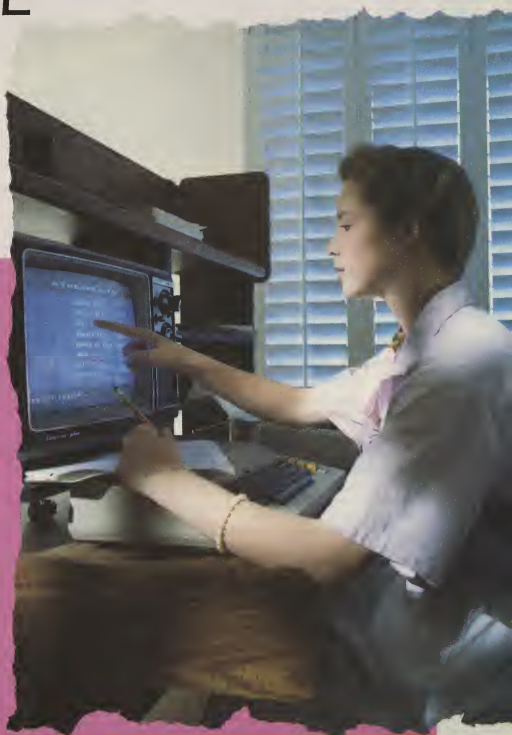
CREATIVITEIT EN DE HEILIGE DER LAATSTE DAGEN

Crawford Gates

Een van de grote zegeningen die wij als heiligen der laatste dagen genieten, is de leiding van de Heilige Geest. Joseph Smith bevestigde dat deze gave een van de belangrijkste kenmerken van het herstelde evangelie van Jezus Christus is. Maar wat doet deze gave voor ons? Hoe maakt ze ons anders?

Ik zou graag willen suggereren dat het creatiever maken van onszelf, een van de manieren is waarop de Heilige Geest ons helpt.

Wat is creativiteit? Hoe kan het ons helpen? Voor de echtgenote: Hoe kan het mij een betere vrouw en moeder maken? Voor de broeder: Hoe kan het mij een betere priesterschapsdrager maken? Voor de student: Hoe kan het mij meer succes in mijn studie geven? Voor iemand die een huis aan het bouwen is, of een tuin aan het aanleggen, of deelneemt aan een van de duizenden activiteiten: Hoe kan creativiteit deze activiteiten verbeteren en ze meer betekenis en pracht geven?

Het lijkt moeilijk om echt origineel te zijn. Bijvoorbeeld, een componist heeft maar een beperkt aantal noten tot zijn beschikking, en als je de muziek bestudeerde die in de laatste duizend jaar geschreven is, zou je tot de slotsom komen dat zo'n beetje elke denkbare combinatie van noten al eens gebruikt is. Het is de persoonlijke noot die onze creaties uniek maakt.

Ik zou graag enkele ervaringen willen vertellen die mij hebben geholpen creativiteit te begrijpen en te gebruiken, waardoor mijn eigen leven werd verrijkt. Ik nodig jullie uit je eigen leven onder de loep te nemen en te ontdekken hoe je vollediger en creatiever kunt leven.

De onschatbare gave van de Geest

Het eerste verhaal komt uit onze kerkgeschiedenis. Je herinnert je misschien dat tijdens het vertellen van het Boek van Mormon Oliver Cowdery ook wilde vertellen. Joseph Smith vroeg de Heer of dit werd toegestaan, maar de Heer was erop tegen. Oliver hield echter vol en uiteindelijk gaf de Heer hem toestemming om te vertellen.

We weten niet precies hoe hij probeerde te vertellen, maar we kennen wel het resultaat van zijn pogingen, zoals in afdeling 9 van de Leer en Verbonden staat vermeld. De Heer legde, door middel van de profeet Joseph Smith, uit waarom Olivers vertaalpoging schipbreuk leed:

„Gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden. (En de Heer gaf aan dat dit niet juist was.)

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.

„Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben . . .” (LV 9:7-9).

Die boodschap geeft aan hoe wij onze creativiteit kunnen vergroten: door ons uiterste best te doen en dit door inspiratie te laten bevestigen. Inspiratie voltooit onze creatieve pogingen. Deze inspiratie komt door de gave van de Heilige Geest tot een ieder van ons – niet uitsluitend tot de profeten, maar tot iedere heilige der laatste dagen die deze onschatbare gave bezit.

Een „beroemd” componist worden

Het tweede verhaal is persoonlijk. Kort nadat ik op achtjarige leeftijd werd gedoopt, begon ik met pianoles. Toen ik mijn eerste lesjaar achter de rug had, drukte ik me in de depressie zo zwaar op onze familie dat we ons geen pianolessen meer konden veroorloven. Maar ik bleef op de piano oefenen.

Ik oefende niet alleen uit mijn pianoboek; ik begon ook mijn eigen liedjes te schrijven. Ik deed er ongeveer twee maanden over om mijn eerste compositie te improviseren. Ik was er erg trots op; ik nam zelfs de moeite om het op te schrijven. Ik noemde mijn creatie „Opus 1, nr. 1”.

Mijn moeder vond het leuk en zei: „Waarom speel je het niet voor je leraar op school?” Maar mijn leraar wist niet veel van muziek af, daarom zei ze: „Waarom speel je het dan niet voor de klas?” Plotseling werd ik in de derde klas heel bekend als pianocomponist.

Als gevolg van die erkenning besloot ik nog een muziekstuk te schrijven. Ik improviseerde een aantal dagen en schreef mijn tweede stuk. Na vier jaar had ik ongeveer tien muziekcomposities voor piano geschreven.

Een opzienbarende ontdekking

Toen ik twaalf was, deed ik een opzienbarende ontdekking. Toen ik een van mijn oude pianoboeken doorkeek, ontdekte ik dat mijn „Opus 1, nr. 1” helemaal niet van mij was. Het was bladzijde 25 uit dat boek. Ik had het muziekstuk onbewust in mij opgeno-

men en het als mijn werk beschouwd.

Ik was met stomheid geslagen. Ik had het gevoel dat ik met mijn composities op het frauduleuze pad terecht was gekomen. Mijn versie verschilde maar in één detail van de oorspronkelijke – ik had het in een andere toonaard veranderd. Maar zelfs dat is niet erg moeilijk. Ik begon mij af te vragen waaruit die andere negen composities afkomstig waren.

Een uur lang bladerde ik door al mijn muziekboeken. Ik ontdekte dat mijn „nr. 2” een gedeelte uit „Wees steeds een zonnestraaltje” bevatte, en „nr. 3” had iets uit een andere compositie. Maar geen van die negen was helemaal uit een ander stuk overgenomen, zoals „nr. 1”. Toen ik mijn vaardigheid oefende, werd ik steeds origineler en creatiever.

Het kenmerk van de schepping

Originaliteit is een onderdeel van creativiteit. Het is een onderdeel van de schepping, dat een ieder van ons verschillend is – dat de Heer geen twee blaadjes hetzelfde heeft geschapen, of twee van wat dan ook. Zelfs identieke tweelingen hebben enkele kenmerken die verschillen. Ieder van ons is een wereldje op zich; wij zijn allen uniek. Een van onze taken in het leven is datgene waar wij uniek in zijn te ontdekken en het tot uitdrukking te brengen – creatief. Als we dat doen zal onze bijdrage aan de wereld, de kerk, de gemeenschap, onze familie en iedereen op een of andere manier uniek en origineel zijn.

„Wees niet middelmatig”

Nu het derde verhaal en daarbij sla ik vier jaar over. Toen ik zestien was, begon ik mij bezig te houden met mijn beroepskeuze. Twee van mijn vrienden hadden vaders die professor aan een universiteit waren – een van hen was natuurkundige. Ik dacht dat ik misschien wel natuurkundige of bacterioloog wilde worden.

Ik was actief in de muziek, maar ik wilde geen musicus worden omdat het mij voorkwam dat de meeste musici weinig geld hadden. Desondanks, nadat ik een aantal beroepen met een gebed in mijn hart had onderzocht, kwam de overtuiging in mijn hart – een brandend gevoel in mijn boezem – dat ik mijn aandeel aan de wereld toch als musicus zou leveren.

Toen ik die beslissing had genomen, vertelde ik het

mijn vader en moeder. Mijn vader, die zakenman was, had weinig waardering voor een muziekcarrière. Maar toen ik hem vertelde dat ik toch in de muziek wilde gaan, zei hij: "Vooruit dan maar, jongen, maar denk eraan: ik houd niet van middelmatigheid."

Deze woorden hebben sinds die dag vele malen in mijn oren geklonken, en ze hebben mij aangespoord om in mijn creatieve inspanningen altijd een trede hoger te gaan.

Enkele jaren later schreef ik mij in bij een college, vlak bij mijn huis, dat een goede muziekschool had. Het eerste jaar deed ik mee aan een concours voor componisten en won de eerste prijs. Een deel van de prijs was dat mijn compositie door het Stockton Cali-

Er komt een moment dat je tevreden bent met je werk, en dan krijg je het gevoel dat dit de vreugde moet zijn die de Heer gevoeld heeft toen Hij neerzag op wat Hij geschapen had en zei dat het goed was.

fornie symfonieorkest zou worden gespeeld. Dat ging jammer genoeg niet door omdat mijn compositie voor een groter orkest was geschreven dan het Stockton symphonieorkest.

Ik wilde zo graag dat mijn compositie uitgevoerd zou worden, dat ik overstapte naar een andere universiteit, dat wel een groot orkest had, met meer dan honderd instrumenten. De eerste dag dat ik daar aankwam, ging ik naar het kantoor van de dirigent en vroeg of het orkest mijn compositie zou kunnen spelen. Hij zei: „Leg het daar maar neer; ik heb het nu erg druk, kom volgende week maar terug“.

Toen ik de volgende week terugkwam, zei hij: „Het is niet slecht. We repeteren altijd op maandagavond. Aanstaande maandag zal ik het orkest het laten doorspelen.“

„Zou Jij het willen dirigeren?“

Toen stelde hij mij een onverwachte vraag: „Zou jij het willen dirigeren?“ Als hij gevraagd zou hebben „kun je het dirigeren?“, had ik een ander antwoord moeten geven, maar hij vroeg, „wil je het dirigeren?“ Nou, wie wil niet graag een orkest met honderd instrumenten dirigeren, als ze jouw compositie spelen?

Ik ging naar huis en de hele volgende week liep ik de orkestrale onderdelen door om er zeker van te zijn dat het goed zou klinken. Ik had mijn compositie wel in gedachten, maar ik had het nooit metterdaad horen spelen.

Die hele maandag liep ik zenuwachtig door de leslokalen. Ik kon mijn lunch niet door mijn keel krijgen. Die avond zat ik op de voorste rij van de concertzaal en wachtte, terwijl het orkest repeteerde.

Uiteindelijk draaide de dirigent zich om en zei: „Heb je je muziek bij je? Deel het maar uit.“ Hij stelde me voor aan het orkest en zei: „Ik laat hem dirigeren.“

Ik zwaaide nerveus met de dirigerstok en de muziek hakkelde voort. Musici houden er niet van om handgeschreven muziek te spelen en mijn handschrift was verschrikkelijk. Het orkest gonsde en bromde voort. Het was een angstaanjagende ervaring.

„Niet slecht! Niet slecht!“

Toen gebeurde er iets. Plotseling leek, gedurende de laatste paar minuten van het stuk, alles goed te

gaan. In plaats van „Hoe kunnen we dit verdragen“ uit te stralen, leken ze wel te zeggen, „Niet slecht! Niet slecht!“

Die laatste paar momenten voelde ik me ongeveer een meter of twee boven het podium zweven – ik dirigerde min of meer instinctief, met een gevoel van: dit is waar ik voor leef! Dit is mijn bijdrage aan de wereld! Ik voelde dat „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben“ niet langer alleen een uitspraak in het Boek van Mormon was [2 Ne. 2:25], maar voor mij op dat moment een realiteit.

Toen het was afgelopen, begonnen ze te applaudiseren en de dirigent kwam het gangpad afgerend en zei: „Het eerste gedeelte was verschrikkelijk, maar het laatste gedeelte was helemaal niet slecht!“

Een van de redenen van Gods bestaan

Toen ik die avond naar huis ging, bleef ik die prachtige klanken van het laatste gedeelte horen en vergat ik de verschrikking van het eerste gedeelte. Ik dacht, dit is hoe de Heer zich moet hebben gevoeld toen Hij zei, „het is goed“ (zie Gen. 1:4). Wat gaf de Heer een opmerkelijk zwakke weergave van zijn werk. En een van de redenen waarom God bestaat, is om vreugde te hebben, en waar vindt Hij vreugde in? In creatieve bezigheden – in het scheppen van een melkwegstelsel of in het scheppen van een menselijke ziel.

Broeders en zusters, vertaal dit verhaal in jullie eigen leven. Creativiteit komt uit de persoon zelf – uit dat gedeelte van ons wat uniek is. Als we creatiever worden in onze families, op school, op ons werk en in onze vrije tijd zullen wij meer vreugde in ons leven hebben.

De Heilige Geest kan ons helpen het unieke in ons te vinden en kan ons helpen het creatief te gebruiken in ons dienstbetoon. Mogen wij onze unieke gaven gebruiken om van deze wereld een betere plaats te maken. Dan zullen wij een gedeelte van de vreugde van onze Hemelse Vader leren kennen. □

Uit een toespraak die gegeven werd tijdens een onderwijsweek aan de Brigham Young University.

